Τὸ σέλιον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀναγνωρισθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρέχον εἰς τὴν χεῖρα ἡμῶν θησαυρίσματα καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὁμοιόν καὶ χρησιμεύοντα εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουνδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 39, παρὰ τὰ Βαρβάκεια

Περίοδος Β' — Τόμος 30ος | *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1923* | *Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 26*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ' (*Συνέχεια*)

Κατέβηκε κι' ἡ κυρία ντὲ Ρεβάλ κι' οἱ τρεῖς μαζὶ ἀνέβηκαν στ' ἁμάξι.

Οἱ δρόμοι παρουσίαζαν ἐξαίσιο θέαμα κι' ἐξαιρετικὴ κίνηση.

Ὀχήματα, στολισμένα μὲ κλάδους καὶ σημαίες, περνοῦσαν ἀδιάκοπα. Θαρροῦσες πὼς ὅλα τ' ἄνθη τῆς χώρας ἦταν μαζεμένα ἐδῶ γιὰ νὰ στολίσουν τὸ ὑπέροχο αὐτὸ θέαμα.

Ὁ ἁμαξᾶς γύρισε μιὰ στιγμή:

—Ὁ ἀνθοπόλεμος θάναι μεγαλεῖο, κυρίες μου, εἶπε. Τόσον καιρὸ ποὺ κάνω τὸν ἁμαξᾶ, ποτὲ δὲν εἶδα τόσα πολλὰ ἁμάξια στολισμένα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.
Ἡ Θυσία.

Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ τοῦχαν δώσει, ὁ ἁμαξᾶς σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἰνδικὴ βίλλα.

Ἡ Ζίνα ζήτησε συγγνώμη γιὰ πέντε λεπτὰ καὶ μπῆκε.

Τὰ πέντε λεπτὰ πέρασαν κι' ἀκόμη νὰ φανῇ. Τέλος γύρισε, μὲ πρόσωπο ἀλλοιωμένο.

«Θάταν φορεμένες λουλούδια...»
(Σελ. 194, στ. γ')

—Ἔλα λοιπόν, Ζίνα! φώναξε χαρούμενα ἡ Μίλυ.

Μὰ ἡ μικρὴ Βασίλισσα κοίνησε τὸ κεφάλι.

—Ὄχι, Μίλυ, δὲ μπορῶ νἄρθω μαζί σας.

Ἡ κυρία Ρεβὰλ φαινόταν κατάπληκτη.

—Κυρία, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, εἶπε ἡ Ζίνα.

Ἡ Μίλυ ὅμως φάνηκε θυμωμένη.

—Τί 'ν αὐτὰ πάλι; Δὲν ἀφίνεις τώρα τ' ἀστεῖα;

—Δὲν εἶν' ἀστεῖα, δυστυχῶς, ἀγαπητή μου... Ἡ Θαμαὸ εἶναι χειρότερα, ἡ χτεσινή της νύχτα πέρασε πολὺ ἄσχημα. Μόνο ὅταν μὲ βλέπῃ πλάϊ της, ἡσυχάζει καὶ μόνο τότε δέχεται νὰ πιῇ τὸ γάλα της.

—Μά, Ζίνα, αὐτὸ εἶναι τρέλλα!.. Ἡ Θαμαὸ δὲ θὰ πιῇ γάλα σήμερα,— αὐτὸ εἶν' ὅλο. Αὔριο θὰ πιῇ περισσότερο καὶ τὸ ζήτημα τελειώνει. Ἄλλωστε μᾶς ὑποσχέθηκες πὼς θἄρθῃς μαζί μας. Ὅταν δίνῃς μιὰν ὑπόσχεση, πρέπει νὰ τὴν κρατῇς.

—Μὴν πολεμᾷς νὰ μὲ κλονίσῃς... Ἂν ἤξερες τί θυσία κάνω γιὰ χάρη αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ!..

Ἡ Μίλυ ἐπέμενε ἀκόμα. Μὰ ἡ Ζίνα ἔβαλε τελεία στὴ συζήτηση:

—Ἀδύνατο νὰ μὲ μετακινήσῃς... Ἀντίο καὶ καλὴ διασκέδαση!

Καὶ γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ καινούργιους πειρασμοὺς, γύρισε τὴ ράχη καὶ προχώρησε πρὸς τὴ βίλλα.

Ἡ Μίλυ φώναξε:

—Καλά, Ζίνα, νὰ ξέρῃς ὅτι θὰ τὸ κρατήσω γιὰ πάντα αὐτὸ ποὺ μοῦπαμες.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Φιρστὰτ γύρισε.

Ὁ ἥλιος φώτισε τὸ πρόσωπό της, παιγνιδίζοντας στὰ καστανά της μαλλιά. Τὰ χαρακτηριστικά της ἔλαμπαν ἀπέναντι φῶς ὡραῖο καὶ γλυκό, φῶς ποὺ ἔβγαινε μεσ' ἀπ' τὴν ψυχή. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δύσκολα θὰ γνώριζε κανεὶς τὴν τρελλή, τὴν ἀσυλλόγιστη μικρὴ Βασίλισσα.

Πόσο μακριὰ ἦταν τώρα πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ ἔσκαζε στὰ γέλια, ἐπειδὴ ἕνας γέρος ὑποοργὸς τοῦ κράτους της φοροῦσε γελοία στολή!

«Ἡ Μίλυ πέρασε μιὰ πολὺ εὔθυμη μέρα...»
(Σελ. 201, στ. γ')

Χαμογέλασε, μὰ στὰ μάτια της εἶχε δάκρυα, γιατὶ ἡ θυσία γίνεται πάντα μὲ κάποια λύπη. Κι' ἀπάντησε ἡσυχα στὴ φιλενάδα της:

—Ἐγὼ ἔχω πεποίθηση πὼς δὲ θὰ τὸ κρατήσῃς.

Καὶ μὲ βῆμ' ἀργὸ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἡ μικρὴ ἄρρωστη ὑπόφερε. Ἐκεῖ τὴν κελεύσε ἕνα τόσο εὐγενικὸ καθῆκον.

* * *

Ἡ Μίλυ πέρασε μιὰ πολὺ εὔθυμη μέρα. Πέταξε ἄνθη, κομφετί, σερπαντέν, μὲ τόση ὄρεξη, ποὺ οἱ διαβάτες τὴν ἔβλεπαν καὶ χαμογελοῦσαν.

Τὸ βράδυ, καθὼς γυρνοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο, θυμήθηκε ὅλο τὸ θεμὸ ποὺ χε μὲ τὴ Ζίνα κι' εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Θὰ τῆς δείξω ἐγὼ πὼς δὲ μ' ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ξέρουν νὰ κρατοῦν τὶς ὑποσχέσεις τους...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, τὸ μάτι της πῆρε τὴ Ζίνα. Θέλησε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα μάθημα καὶ πῆρε ὕφος ψυχρὸ καὶ ἀξιοπρεπές.

Ἡ Ζίνα ὅμως ἦταν κατεχλωμη καὶ

φαινόταν πώς εἶχε κλάψει πάρα πολύ.

—Ἄχ, Μίλυ, πῶς νὰ σὲ τὸ πῶ... Ἡ Θαμαὸ πέθανε!... Πέθανε ἡ μικρούλα μου, ἡ φτωχούλα μου Θαμαό. Ὅλη τὴ μέρα μοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ κάθε τόσο μοῦ τὄσφιγγε. Ἂν ἔκανα νὰ σηκωθῶ, μ' ἔσφιγγε σπασμωδικὰ καὶ μοῦ φιλόριζε: «μὴ φύγεις, μὴ φύγεις!..» Δὲ μιλήσαμε καθόλου. Εἶχε δύσπνοια. Βράδυ-βράδυ ἡ ἀναπνοή της δὲν ἀκουγόταν· νομίζαμε πὼς κοιμᾶται.. Τόσο ἤταν ἥσυχο κι' ὡραῖο τὸ προσωπάκι της. Κι' ὅμως ἡ Θαμαό μου τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε ἀφήσει αὐτὸ τὸν κόσμο... Φαντάσου, ἂν δὲν πήγαινα σήμερα, δὲ θὰ τὴν ξανάβλεπα ποτὲ πιά...

Κὰι τὴν ἔπνιξαν τὰ δάκρυα.

Τὸ βλέμμα τῆς Μίλυ ἔπεσε στὰ χέρια τῆς Ζίνας. Κὶδ' ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι μ' ἔγιαν μεγάλο ζαφείρι στὴ μέση.

— Ναί, εἶπε ἡ Ζίνα, ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι της καὶ μοῦ το πέρασε στὸ δάχτυλο. Θέλεις φαίνεται νὰ μ' ἀφήσῃ μιὰ ἀνάμνηση... Ἀ, τὴ φτωχή μου τὴ Θαμαό... Θὰ τὸ κρατήσω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, κι' ὅταν θὰ μοῦ περνᾶ ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ φανῶ ἐγωίστρια ἢ ἀχάριστη, θὰ τοῦ ρίχνω ἕνα βλέμμα κι' αὐτὸ θὰ μοῦ θυμίζει πὼς πρώτα ἀνήκουμε στοὺς ἄλλους κι' ὕστερα στὸν ἑαυτό μας..

Ἡ Μίλυ, γεμάτη συγκίνηση κι' αὐτή, ἀγκάλιασε τὴ φιλενάδα της.

Σολλογιζόταν μὲ κάποια τύφη τὴν ἡμέρ' αὐτὴ τῶν διασκεδάσεων καὶ τὰ λόγια ποὺ χε πεῖ στὴ Ζίνα τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἄφινε.

Μπρὸς στὰ μάτια της φανερωνόνταν εἰκόνες ποὺ τὴ γέμιζαν πίκρα: τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκείνη γελοῦσε κι' εἶχε ἀνοίξει ἀνθοσόλαμπο, ἡ Ζίνα, φυλακισμένη μὲ τὸ θέλημά της σὲ ἑνὸ κάμαρα τῆς ἀρρώστειας, δοηθοῦσε τὴ μικρὴ Θαμαό, ποὺ τ' σο θερμὰ τὴν ἀγαποῦσε, νὰ περάσῃ τὸ τελευταῖο κατώφλι τῆς ζωῆς.

Ἡ Μίλυ δὲ συνήθιζε νὰ ταπεινώνεται. Μὰ στὴν περίσταση αὐτή, ἡ καρδιά της, ποὺ κατὰ βάθος ἤταν πολὺ πονετική, νίκησε τὸν ἐγωϊσμό της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ φιθυρίσῃ:

—Ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ μένα, Ζίνα... Φέρθηκες πολὺ καλά... Κι' ἐγὼ ποὺ πολεμοῦσα νὰ σὲ παραστρῶ μακριὰ ἀπ' τὴν ἄτοχη μικρούλα... Πῶς θὰ μὲ συγχωρήσῃς;..

Μὰ ἡ Ζίνα τὴν ἔκοψε:

—Ἀσ'τα αὐτὰ τώρα... Σὺ δὲν τὴ γνώριζες σχεδὸν καθόλου... Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῇς πὼς ἡ κατάστασή της ἤταν τόσο σοβαρή!

Πλῆθος ἀπὸ ξένους σπρωχνόνταν κοντά τους κι' ἤταν ἕν' ἀτελείωτο σόρτα-φέρτα. Τὰ μαλλιά, τὰ ροῦχα, ὅλα μαρτυροῦσαν πόσο δυνατὸς εἶχε γίνει ὁ ἀνθοπόλεμος. Κομφετὶ καὶ ἀνθοπέτελα εἶχαν μείνει παντοῦ, σὰν ποικιλόχρωμα στίγματα.

Μα τὰ γέλια κι' οἱ εὔθυμες κουβέντες φαινόνταν στὶς δυὸ μικρὲς σὰ μιὰ βεβήλωση.

Εἶχαν πιαστῆ ἀπ' τὸ χέρι καὶ σιωποῦσαν, μὲ μιὰ κρυφὴ χαρὰ ποὺ βρισκόνταν μαζὶ κι' εἶχαν τὶς ἴδιες σκέψεις τὴ στιγμὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς τους, τὴν τόσο θλιβερή.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ φοχὲς σιμώνουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη περισσότερο μὲ τὴ στοχαστικὴ σιωπή, παρα μὲ τὸ μάταιο θόρυβο τῶν λόγων;

*

Ὁ θάνατος τῆς Θαμαὸ εἶχε κάμει θλιβερὴ τὴ διαμονή τους στὴ Νίκαια.

Ἐξ ἄλλου ὁ πατέρας τῆς Μίλυ, ποὺ χε μείνει στὴ Βελκανία, παραπονιόταν γιὰ τὴ μοναξιά του.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ φύγουν κατὰ τὰ τέλη τῆς ἑβδομάδας. Ἡ κυρία Ριβαλ κι' ἡ κόρη της θὰ πήγαιναν στὴ Βαλκανία κι' ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα μὲ τὴν ἀνεψιά της στὸ Παρίσι.

Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ χωριζόνταν, οἱ δύο φιλενάδες ἀποχαιρετίσηκαν ἐγκάρδια, ἔδωσαν ὑπόσχεση να γράφουν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τοχνα καὶ νὰ ἐπωφεληθοῦν τὴν πρώτη εὐκαιρία για να ξαναϊδωθοῦνε.

Μὲ τὴ σκέψη της παρακολουθοῦσε τὴν παιδική της φιλενάδα ἡ Ζίνα.

Ἄχ, τί δὲ θἄδινε νὰ ταξείδευε κι' αὐτὴ τώρα γιὰ τὴ Βελκανία, ἐκεῖ τόσο λαμπρὴ καὶ φωτόλουστη ἐκείνη χώρα, ποὺ ἡ καρδιά της τὴν λαχταροῦσε!

Σιγὰ-σιγὰ κι' ἀνεπαίσθητα εἶχε συνηθίσει τὴν ξενητειά, εἶχε ἰδῇ νέα πρόσωπα, εἶχε πιάσει κιόλας νέες φιλενάδες.

Μὰ μόνο ἡ παρουσία τῆς Μίλυ ἤταν ἀρκετὴ νὰ ξαναρχίσῃ ἡ δοκιμασία. Μέσα της εἶχαν ξυπνίσει ὅλες οἱ ἀναμνήσεις, ὅλες οἱ νοσταλγίες.

Κι' ἡ μικρὴ Βασίλισσα, σὰ νἄταν ἡ παλιὰ Ζίνα, ἔκανε σχέδια τολμηρὰ κι' ἀπίθανα: να φορέσῃ ροῦχα φτωχῆς ζητιάνας για να μὴ τὴν γνωρίζουν καὶ να ξεκινήσῃ για τὴ Βελκανία. Πόσο γλυκεια θα ἤταν μια περιοδεία στὸ βασίλειό της... Κι' ὅταν τα μάτια της κι' ἡ καρδιά της: θἄχαν γεμίσει ἀπὸ πράγματα τόσο ποθητά, να ξαναγύριζε, γιὰ νἀρχίσῃ μὲ περισσότερο κουράγιο τὴ ζωὴ τῆς ξενητειᾶς.

Ὁ γυρισμὸς ἤταν πολὺ μελαγχολικός.

Ἡ Ζίνα δὲ βρῆκε στὴ βίλλα τοῦ Ὀτέλ κανένα πρόσωπο ἀγαπητό. Τὸ κενὸ κι' ἡ σιωπὴ τῆς ἐπίεζαν τὸ στῆθος.

Πῆγε στῆς κυρίας Ἐριώ. Ἐκείνη τὴ δέχτηκε μὲ ἀληθινὴ χαρα καὶ συγκίνηση.

Μίλησαν ὥρα πολλὴ για τὴν ἄτοχη μικρὴ Ἰνδιανοπούλα. Ἡ παιδιάτικη φοχὴ τῆς θαρροῦσαν πὼς φτερούγιζε μέσα στὸ μεγάλο αὐτὸ σπίτι, ὅπου εἶχε δοκιμασει ἄδικα τόση λύπη.

Ἡ ἀνάμνησή της ὁ σανὶζὲ πολὺ τὴν κυρία Ἐριώ. Αὐτὴ ἡ ἀνάμνηση τὴν ἔκανε να ἐποχωρήσῃ καὶ νὰ δεχθῇ τὴ Ζίνα στὸ Ἀόκειο.

Ἡ μικρὴ δὲν πρόσμενε τόσο γρήγορη συγγνώμη. Ριχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς διευθύντριας καὶ δὲν εἤρισκε λόγια να τῆς ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Ἀπ' τὴν ἡμέρ' αὐτὴ ἡ κυρία Ἐριὼ θεωροῦσε τὴ Ζ.να περισσότερο φίλη της παρὰ μαθητριά της.

Κι' ἄρχισε πάλι ἡ γνώριμη ζωὴ τοῦ σχολείου.

Τὼρα ὅμως ἡ Ζινα ἐργαζόταν μὲ ζῆλο. Ἐργαζόταν ὄχι μόνο γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενὰ ποῦχε ἡ μόρφωση της, μα καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κυρία Ἐριώ, νὰ τῆς φανερώσῃ ἔστι τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Πόσοι δὲ μελετοῦν καὶ δὲν προοδεύουν κατάπληκτικά, ὅταν ἐργάζονται μ' ἕναν κροφὸ κι' ἐπίμονο σκοπό, νὰ εὐχαριστήσουν ἕνα πρόσωπο ἀγαπημένο! Θἀρρεῖς τότε πὼς δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια καὶ τα μαθήματα ποὺ πρὶν φαινόνταν βουνό, γίνονται τώρα εὔκολα σαν παιγνιδάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'

Ὑβέννη Δεγκρὰν

Ὕστερ' ἀπ' τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα, μερικὲς καινούργιες μαθήτριες εἶχαν γραφεῖ στὸ σχολεῖο. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἡ Ζίνα ξεχώρισ' ἕνα κορίτσι μὲ ὄψη ἀξιαγάπητη, ποὺ τὰ ξανθά της μαλλιὰ στόλιζαν τὸ πρόσωπό της σὰ μὲ λαμπρὸ φωτοστέφανο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ

(Κατὰ τὸ Γαλλικό)

Ἡ κότα αὐτὴ ποὺ καμαρώνει,
μᾶς ἔκαμε τὴν ὥρ' αὐτὴ
αὐγὸ κατάλευκο σὰ χιόνι
μέσ' στὴ φωλιά της τὴ ζεστή.
Καὶ στὴν αὐλὴ τώρα γυρίζει
κι' ἀπ' τὴ χαρά της κακαρίζει.

Ἡ μάννα θὲ νὰ τὸ σηκώσῃ,
θὲ νὰ τὸ βάλῃ στὸ νερὸ
καὶ στὴ φωτιά, καὶ θὰ τὸ δώσῃ
στὸν ἄθερφούλη τὸ μικρό.
Κι' ἡ κότα στὴν αὐλὴ γυρίζει
κι' ἀπ' τὴ χαρά της κακαρίζει.

—«Γλυκὸ σὰ μέλι εἶναι στὸ στόμα,
φρέσκο, κατάλευκο, ζεστό,
κι' ἔχει λευκοῦ μαρμάρο χρῶμα
—κοτοῦλα μου, σ' εὐχαριστῶ.»
Μὰ ἡ κότα ξένοιαστη γυρίζει
καὶ στὴν αὐλὴ ὅλο κακαρίζει.

Μ. Δ.

ΣΤΗΝ ΟΣΤΡΙΑ ΜΕΣΑ

Τρίζουν οἱ ἀρμοί· σκαμπανεβάζει ἡ βάρκα μας.... Βαρκάρη,
πιὸ ἐπάνω δέσε ἀκόμα τὸ πανί,
στὸ στῆθος του τὴν ἄγριαν ὀστρια ὁλόκληρη νὰ πάρῃ,
γλάρου ἁπλωτὴ φτερούγα νὰ γενῇ

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸλόκλειστο λιμάνι, κεῖ ποὺ οἱ ἀνέμοι
στήνουν στὸ κῦμα ἀκράτητο χορό,
κρατῶ τὸ δοιάκι σ' ἀτσαλένιο χέρι... ἴδες, δὲν τρέμει...
καὶ τὸ πηγαίνω κόντρα στὸν καιρό!

Μὴ λάμνης πιά! Τάποσταμένα χέρια σταύρωσε τα
—μᾶς φτάνουν τὰ ποὺ ἁπλώσαμε φτερά—
Κι' ὅσα παλιὰ γλυκὰ τραγούδια ξέρεις, χάρισέ τα
σὰν ἐξιλέωση στὰ θολὰ νερά.

Λάσκαρε ἀκόμα τὸ λευκὸ πανί!... πῶς κινδυνεύεις;
Φοβᾶσαι; τάχα ξέρεις τί θὰ εἰπῇ
στῆθος μὲ στῆθος τ' ἀγριεμένο κῦμα νὰ παλεύῃς,
παρὰ νὰ λυώνῃς σκλάβος στὸ κουπί;

Μὴ τρέμῃς, μή! στὴ βουβὴ πάλη ἀντρειεύου ποὺ μᾶς ζώνει!
...Καὶ ποιὰ εὐτυχία τρανότερη ζητεῖς,
παρὰ σκοτάδι στὴ ματιά σου ὁ θάνατος ν' ἁπλώνῃ
καὶ σὺ τὸ δοιάκι ἀκόμα νὰ κρατῇς;..

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΤΑ ΝΕΡΟΚΡΙΝΑ

Μέσα στὸ πάρκο μὲ τὶς δεντροστοιχίες τῶν ἀνθισμένων ἀκακιῶν, εἶχαν ἀνθίσει τὰ νερόκρινα.

Σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ πάρκου, μέσ' σὲ μιὰ στέρνα μὲ θολά, πρασινόμαυρα νερά, εἶχαν ἀνθίσει τὰ νερόκρινα. Κάτω ἀπὸ ἕνα φλοάρο, σουτριδάνι, ποὺ χυνόταν νύχτα μέρα, μέσ' σὲ μιὰ στέρνα μὲ θολὰ νερά, εἶχαν ἀνθίσει τὰ νερόκρινα.

Δὲν ἔδλεπαν δλημερίς, καθὼς ὁ ἥλιος γλυστρουσε γαρόμενος μέσ' στὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα, κι' ὁλονυχτίς, τυλιγμένα στὸν ἀργυρὸ πέπλο τοῦ σελληνόφωτου, δὲν ἔδλεπαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν καμπύλη γραμμὴ τοῦ νεροῦ, ποὺ ἔπαφτε ἀκατάπαυτα ἀπὸ τὸ χάλκινο σουτριδάνι, καὶ τὰ θολὰ νερὰ τῆς στέρνας, ποὺ μόλις ταράζονταν σὰν ἐκμηδενισμένα σὲ μιὰ διαρκῆ, σὲ μιὰ αἰώνια ἐγκαρτέρηση κι ὑπομονή.

Στὸ πάρκο μέσα ἡ ἀνοιξη εὐώδιαζε ξαπλωμένη στοὺς κλώνους τῶν ἀνθισμένων ἀκακιῶν. Οἱ λεοῦες ἅπλωνν τὰ κλαδιά τους μὲ τὴν τρελλὴν ἐπιθυμία ν' ἀγκαλιάσουν τὸ ἄπειρο. Ὁ κισσὸς καὶ τ' ἀγριόκλημα ἔντυναν μὲ καταπράσινο δελεοδένο φόρεμα κεντημένο μὲ λευκὲς κι' ἀργυρὲς πεταλοῦδες, τὸ χαρούμενο κιόσκι, ποὺ στεκόταν μέσ' στὴ μέση τοῦ πάρκου, μὲ τὶς δεντροστοιχίες τῶν ἀνθισμένων ἀκακιῶν.

Κάθε βράδυ τὰ νερόκρινα, μεθυσμένα ἀπὸ τὴ γοητεία τοῦ σελληνόφωτου, συνομιλοῦσαν γιὰ παράδοξα πράγματα μὲ τὰ δατράχια τῆς στέρνας. Καὶ τὴ συνομιλία τους τὴ συνόδευε τὸ αἰώνιο τραγούδι τῆς λεπτῆς ὑδάτινης γραμμῆς, ποὺ χυνόταν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ χάλκινο συντριδάνι. Τὰ δατράχια τοὺς ἔλεγαν, πὼς ὁλογυρά τους, πρὸς κάθε διεύθυνση, σὲ κάθε μέρος τῆς στέρνας, ἔπεφταν ἴδιες ὑδάτινες γραμμές, πὼς παντοῦ τραγουδοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ τὸ φλοάρο συντριδάνι. Μὰ τὰ νερόκρινα δὲ μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν παρὰ μιὰ μονάχα ὑδάτινη γραμμή, μιὰ λεπτὴ καμπύλη γραμμή, λυγισμένη σὰν τόξο, ποὺ ἀνατάραζε μέρα καὶ νύχτα τὰ πρασινόμαυρα νερὰ τῆς στέρνας καὶ ποὺ βροῦσε σὰν τὸ τόξο, καθὼς φεύγει τὸ βέλος γοργὰ σὰ νὰ ἐπιζεται νὰ πετύχῃ τὸ στόχο.

Πρωΐ πρωΐ τὰ νερόκρινα συνωμιλοῦσαν μὲ τὰ περιστέρια; ποὺ εἶχαν τὶς περιβόλες τους, σὰν κελλιὰ καλογέρων, φωλιές, πάνω στὸ κιόσκι, φηλὰ στὸν τοῖχο, ἀνάμεσα στὸν κισσὸ καὶ σ' ἀγριόκλημα, καὶ πετοῦσαν στὸ συντριδάνι γιὰ νὰ πιοῦν μιὰ γουλιὰ νερὸ καθαρὸ μέσ' ἀπ' τὴν λεπτὴ καμπύλη γραμμή, ποὺ χυνόταν μέσ' στὴ στέρνα. Τὰ περιστέρια ἤταν σοβαρὰ καὶ σεμνά. Δὲ μιλοῦσαν πολὺ κι' ἤξεραν νὰ δίνουν στὰ νερόκρινα ταχτικὲς καὶ λογικὲς ἀπαντήσεις. Τοὺς μιλοῦσαν γιὰ τὶς ἀπέραντες δενδροστοιχίες τοῦ πάρκου· γιὰ τὶς ἀκακίες, τὶς πιπεριὲς καὶ τὶς κληματαριές· γιὰ τὶς θαυμάσιες ἐξάγωνες ἀνταφωλιές, ποὺ σκαρφάλωναν ὅπου εὕρισκαν κάγκελο ἢ τοῖχο· γιὰ τοὺς πανέδες καὶ τὶς βολίτσες, ποὺ ἀνθίζανε σὲ μαχαιριές, κλεισμένες σωρὲς γιὰ τὰ περίεργα ἡλιοτρόπια, ποὺ ἐγύριζαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ στρογγυλά τους κεφάλια μὲ μεγαλοπρέπεια μαρκησίων γιὰ τὶς μικρούλες ροδιὲς μὲ τὰ κατακόκκινα ἄνθη καὶ γιὰ τὶς νεραντζιές, ποὺ ἔσκασαν λιγοθυμισμένες μέσ' στὸν καταρράχτη τῶν ἴδιων τους ἀρωμάτων. Τὰ νερόκρινα ἀφοροῦσαν γιὰ ὅλ' αὐτά. Κ' ἐλογοῦσαν τοὺς χλωροὺς των μίσχους στοχαστικὰ καὶ καθρεφτίζονταν μέσ' στὰ πρασινόμαυρα νερὰ τῆς στέρνας, ποὺ τ' ἀνατάραζε μέρα καὶ νύχτα τὸ συντριδάνι.

Μέσα στὴ ζέστη τοῦ μεσημεριοῦ, καθὼς ἔδλεπαν τ' ἄλλα φυτὰ καὶ τ' ἄνθη γύρω τους νὰ ὁποφέρουν χτυπημένα ἀπὸ τὰ κόρινα βέλη τοῦ ἥλιου, μαζευόντανε στὸν ἑαυτός τους χαρούμενα κι' ἐλογοῦσαν τὸ Θεό, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν παντοτεινὴ δροσιά, λημονώντας τὰ ρίγη ποὺ δοκίμαζαν τὸ χειμῶνα, ὅταν τὸ πάρκο ἤταν ἔρημο, τὰ δένδρα γυμνά, τὸ κιόσκι κλειστὸ κι' ὁ βοριὰς ἐφυσοῦσε βοερὰ μὲς στὶς περίλοπες δενδροστοιχίες.

Μὰ τὰ νερόκρινα λησμονοῦσαν τοῦ χειμῶνα τὰ ρίγη, τώρα ποὺ ἡ ἄνοιξη εὐωδιάζε μέσα στὸ πάρκο, τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ τὰ λευκότατα ἄνθη τῶν ἀκακιῶν κι' ἀπὸ τὴν ἐξαίσια γοητεία τῶν νεραντζιῶν. Κι' ἤταν χαρούμενα, καθὼς ἔπεφτε πάνωθέ τους ἡ φλόαρη γραμμὴ τοῦ νεροῦ, ποὺ χυνόταν ἀκατάπαυστα μέσ' στὴ θολή, πρασινόμαυρη στέρνα.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Ὁ Δημητράκης ἄκουστε μιὰ μέρα τὸ θειὸ του,—ἔκαν πολὺ παράξενο ἄνθρωπο,—νὰ συζητῇ ζωηρὰ μὲ τὸν καθηγητή του γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Ὁμήρου. Ὁ καθηγητής, φυσικά, ὑποστήριζε πὼς ὁ Ὅμηρος εἶν' ἕνας μεγάλος ποιητής, ὁ μεγαλύτερος ἴσως τοῦ κόσμου.

Ὁ θεῖος τοῦ Δημητράκη ἰσχυριζόταν ἀπεναντίας, πὼς ὁ Ὅμηρος δὲν ἤταν παρὰ «λίγη ἱστορία καὶ πολλὴ μυθολογία». Κι' ὅταν ὁ καθηγητής, θυμωμένος λιγάκι, τοῦ εἶπε ποῦ τὸ εἶδε αὐτὸ γραμμένο, ὁ θεῖος ἀποκρίθηκε:

— Εἶναι ἡ γνώμη μου!

— Πολὺ καλά, ἔκανε τότε ὁ καθηγητὴς σὰ νικημένος. Κάθε γνώμη σεβαστή.

***

Αὐτό, φαίνεται, τὸ κοπόδωσε ὁ καλός μας Δημητράκης. Μιὰ μέρα συζητοῦσε μ' ἕνα συμμαθητή του, στὸ σπίτι του, ἂν ἤταν πολλοὶ ἢ λίγοι κάποιοι ἀνεργοὶ μαθηταί, ποὺ εἶχαν ἰδῇ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ μπαλκόνι.

— Οὔτε πολλοὶ οὔτε λίγοι, ἔλεγε ὁ συμμαθητής του. Τριάντα δύο ἤταν. Δὲν τοὺς μετρήσαμε μαζί;

— Μὲ συγχωρεῖς! Ἐγὼ λέω πὼς δὲν ἤταν οὔτε δεκατέσσερα, φώναξε ὁ Δημητράκης.

— Μ' ἀφοῦ τοὺς μέτρησες καὶ σύ, πῶς λὲς τώρα;..

— Μὲ συγχωρεῖς! εἶναι ἡ γνώμη μου!

Εἶπε ὁ Δημητράκης καὶ περίμενε πιὰ νὰ ἰδῇ τὸ φίλο του νὰ σκόβῃ, λέγοντας «κάθε γνώμη σεβαστή»... Ἀλλὰ μὲ μεγάλη του ἔκπληξη τὸν εἶδε νὰ τὸν μουντζώνῃ, λέγοντας σκασμένος ἀπὸ τὰ γέλια:

— Κοροϊδεύεις; ἢ παλάβωσες;

Ἐπιμύθιο

Ὁ καλὸς μας ὁ Δημητράκης δὲν ἤξερε πὼς σὲ ὅλα τὰ πράγματα δὲ χωρεῖ «γνώμη», καὶ πὼς ἡ γνώμη ἐκείνων ποὺ διαστρέφουν ἢ ἀρνοῦνται τὰ γεγονότα, δὲν εἶναι καθόλου σεβαστή.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΜΥΓΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΚΡΟΣ, ἔπαιζα πολὺ μὲ τὶς μύγες. Τὶς κυνηγοῦσα στὰ τζάμια, τὶς ἔπιανα, τὶς ἄφινα καί, κάπου κάπου, σκότωνα καὶ καμμιά. Ἡ μητέρα μου τότε μοῦ ἔλεγε:

— Μή!.. ὁ Νέρων, ὅταν ἦταν μικρός, σκότωνε μύγες. Ὕστερα, ἅμα μεγάλωσε, σκότωσε καὶ τὴ μητέρα του!...

Ἐγὼ ἤξερα τότε πὼς ὁ Νέρων ἦταν περιβόητος γιὰ τὴν κακία, τὴ σκληρότητα καὶ τὰ κακουργήματά του. Δὲν ἤξερα ὅμως καὶ πὼς μικρὸς σκότωνε μύγες! Κ' ὁ φόβος μὴ γίνω κι' ἐγὼ ἔτσι κακὸς καὶ σκοτώσω μεθαύριο τὴ μητερούλα μου,—γιὰ φαντάσου!—μ' ἔκανε νἀφίνω εὐθὺς τὸ σκληρό μου παιχνίδι. Ὅταν τὸ ξανάρχιζα, πάντα θυμώμουνα τὸν Νέρωνα. Κ' ἐπρόσεχα νὰ μὴ σκοτώνω μύγα οὔτε κατὰ λάθος. Ἔπαιζα μόνο μαζύ τους. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πὼς τὶς ἀγαποῦσα. Τὶς καϊμένες μου τὶς μυγίτσες! τὰ μικρούτσικα αὐτὰ πουλάκια, ποὺ ἔγειναν βέβαια γιὰ νὰ παίζουν μ' αὐτὰ στὴν κάμαρα τὰ μικρούτσικα παιδάκια!

Παῦ νὰ ξέρω, πὼς ὁ μεγαλύτερος, ὁ φοβερότερος ἐχθρός μας εἶναι ἡ μύγα! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἤξερε οὔτε ἡ μητέρα μου. Γιατὶ ποτὲ δὲ θυμᾶμαι νὰ μοῦ εἶπε: «Πρόσεχε τὶς μύγες! μπορεῖ νὰ κολλήσῃς ἀπ' αὐτὲς τύφο, ἰλαρά, δυσεντερία καὶ κάθε ἀρρώστεια». Μόνο κάπου-κάπου τὴν ἄκουγα νὰ λέῃ στὴν ὑπηρέτρια: «Σκέπασε τὸ κρέας μὴν τὸ φτύσῃ καμμιὰ μύγα κι' ἀρρωστήσουμε». Καὶ μιὰ φορὰ ποὺ τὴ ρώτησα, μοῦ ἐξήγησε: Οἱ μεγάλες μύγες,—ἐκεῖνες ποὺ βουΐζουν δυνατὰ καὶ ποὺ τὶς φοβόμουν,—ἀφίνουν σκουλήκια στὸ ὦμὸ κρέας καί, ἅμα τὸ φάῃ κανεὶς ἔτσι «μυγοφτυσμένο», παθαίνει κοψίματα. Ἐννοεῖται πὼς γι' αὐτὸ δὲν ἔδινα πενταρα! "Ἂς σκέπαζε τὸ κρέας ἡ ὑπηρέτρια. Κ' ἐξακολουθοῦσα νὰ παίζω μὲ τὶς μικρές μου μύγες, τὶς ἀθῶες καὶ τὶς ἀκίνδυνες, χωρὶς ἄλλο φόβο, παρὰ μὴν καταντήσω... Νέρων. Μὰ ὄχι. Καμμιὰ εὐχαρίστηση δὲν ἔβρισκα νὰ τὶς σκοτώνω. Μόνο ποὺ τὶς βασάνιζα, κι' αὐτὸ πάλι χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω. Γιατὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἦταν εὐχαριστημένη κι' ἡ μύγα, ὅταν τὴν ἔκαχνα σὲ κανένα χάρτινο ἁμαξάκι ἢ τῆς κρεμοῦσα ἀπὸ τὴ μέση μὲ κλωστὴ κανένα ἐλαφρὸ χαρτάκι καὶ τὴν ἄφινα νὰ πετᾷ καὶ νὰ τὸ σέρνῃ..

Αὐτὰ ὅλα θυμήθηκα προχθές, ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια μου κάποιο φυλλάδιο τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας (τμῆμα Σχολικῆς Ὑγιεινῆς), προορισμένο νὰ μοιραστῇ στὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ μάθῃ νὰ φυλάγουνται ἀπὸ τὶς μύγες. Τί τραγικά, ἀλήθεια, ποὺ παριστάνει τὰ πράγματα αὐτὸ τὸ φυλλάδιο! Ἀπέξω ἔχει ζωγραφισμένη μιὰ πελώρια μύγα, σὰν ἐχθρικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ρίχνει βόμβες ἀπάνω 'ς ἕνα πληθυσμό. Κι' ἀπὸ κάτω γράφει: «Πῶς ἡ μύγα βομβαρδίζει μὲ ἀρρώστειες τοὺς ἀνθρώπους κι' ἐνσπείρει τὸν θάνατο». Φοβερό! Ἀπὸ μέσα ἄλλη ζωγραφιά. Ἕνα παιδάκι κάθεται καὶ τρώει κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου μπαίνουν κοπάδια μυγῶν. Κι' ἀπὸ κάτω γράφει: «Πῶς μπορεῖ τὸ παιδάκι νὰ πάθῃ τύφο, δυσεντερία κλπ. ἀπὸ ἀκάθαρτες μύγες ποὺ κάθουνται στὸ φαγητό του». Φοβερότατο!

Ἀκοῦστε τώρα, ἂν δὲν ἔτυχε νὰ τὸ ἰδῆτε, πῶς τὸ φυλλάδιο αὐτὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐξηγεῖ τὸν κίνδυνο τῶν μυγῶν: «Τὸ καλοκαίρι,—λέει—ἅμα ἔλθῃ ἡ ζέστη, οἱ μύγες ἀρχίζουν τὸ θανατηφόρο ταξείδι τους. Πηγαίνοντας ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀκαθαρσίας σὲ ἄλλο, καθὼς τὰ σκουπίδια ἢ τὰ περιττώματα, μαζεύουν στὰ σώματά τους τὰ μικρόβια τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, τῆς διαρροίας τῶν μικρῶν παιδιῶν, τῆς χολέρας, τῆς φθίσεως, τῆς σκαρλατίνας, τῆς διφθερίτιδος, τῆς δυσεντερίας καὶ τῆς ἰμφλουέντζας. Ἔπειτα ἀφίνουν αὐτὰ τὰ μικρόβια στὸ κρέας, στὰ γλυκίσματα, στὰ φρούτα ἢ στὸ γάλα, κι' ἐκεῖνος ποὺ θὰ φάῃ ἢ θὰ πιῇ ἀπ' αὐτά, μπορεῖ νἀρρωστήσῃ μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀρρώστειες καὶ ἴσως καὶ νὰ πεθάνῃ.—Οἱ μύγες εἶναι μεγαλύτερος κίνδυνος ἐφέτος παρὰ ἄλλοτε, γιατ' ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα ἑκατοντάδες χιλιάδων προσφύγων. Κάθε ἀγόρι λοιπὸν καὶ κάθε κορίτσι πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὡς σύνθημα τὶς λέξεις: «Θάνατος στὶς μύγες!»

Ἔτσι τὰ σημερινὰ παιδιὰ μαθαίνουν πὼς καμμιὰ κακία, καμμιὰ σκληρότης δὲν εἶναι νὰ σκοτώνουν τὶς μύγες ποὺ βομβαρδίζουν τὸν κόσμο μὲ θανατηφόρα μικρόβια καὶ πὼς κανένα φόβο δὲν ἔχει νὰ καταντήσῃ Νέρων τὸ ἀγόρι ἢ τὸ κορίτσι, ποὺ ἐπιδίδεται στὸ σωτήριο αὐτὸ ἔργο. Ναί, μὰ ἕνα παιδὶ ποὺ διαβάζει αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, δὲν κινδυνεύει νὰ φοβηθῇ, νὰ παραφοβηθῇ μάλιστα τὶς μύγες, ποὺ τὰ παιδιὰ στὸν καιρό μου τὶς θεωροῦσαμε ἀθῶες κι' ἀκίνδυνες; Μοῦ φαίνεται ναί. Κι' ἐπειδὴ τέτοια μυγοφοβία θἄταν γελοία, χρεωστῶ νὰ πῶ πὼς τὸ φυλλάδιο τοῦ Ὑπουργείου τὰ λέει κάπως ὑπερβολικά. Οὔτε ὅλες οἱ μύγες φέρνουν ἐπικίνδυνα μικρόβια, παιδιά μου, οὔτε ὅλοι ὅσοι καταπίνουν μικρόβια, ἀρρωσταίνουν ἀπὸ τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες ἀρρώστειες,—γιατὶ στοὺς γεροὺς ὀργανισμοὺς, τὰ κακὰ μικρόβια δὲν μένουν, οὔτε πάλι ὅλοι ὅσοι ἀρρωσταίνουν, πεθαίνουν!

Πάντα καλὸ εἶναι βέβαια νὰ διατηροῦμε καθαριότητα, τὰ σκεπάζουμε τὰ φαγιά μας καὶ τὰ σκουπίδια μας, νὰ πλενόμαστε πρὶν φᾶμε καὶ νὰ μὴν ἀφίνουμε στὸ σπίτι οὐντεφα ἀπὸ μύγες. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ πὼς ἅμα ἰδοῦμε μιὰ μύγα νὰ καθήσῃ στὸ ψωμί μας ἢ στὸ κρέας μας, πρέπει νὰ τὸ πετάξουμε, ἢ νὰ σηκωθοῦμε καὶ νὰ φύγουμε μὲ φωνὲς τρόμου, σὰ νὰ βλέπαμε θηρίο! Ποτὲ ὑπερβολές. Ὑπάρχουν τόσα πράγματα στὸν κόσμο, γιὰ νὰ τὰ φοβοῦμαστε. Ἂν ἀρχίσουμε τώρα νὰ τρέμουμε καὶ τὶς μύγες, καλημέρα! Σὲ ὁν καιρό μου, ποὺ τὸ σύνθημά μας δὲν ἦταν «θάνατος στὶς μύγες!» καὶ δὲν τὶς διώχναμε παρὰ ὅταν μᾶς παρενοχλοῦσαν, σᾶς βεβαιώ πὼς δὲν ἀρρώσταιναν καὶ δὲν πέθαιναν περισσότεροι ἀπὸ σήμερα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU*].*

ΙΣ *Ἀπελπισία*

Ἀνθρώπου γλῶσσα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐξιστορήσῃ τί ἔγινε τὴ σιγμὴ ἐκείνη, τί ταραχὴ καὶ τί σύγχυσι, τί παραφορὰ καὶ τί ἀπελπισία, φωνές, βλαστήμιες, προσευχές, κατάρες κακό!

Οἱ μητέρες ὅλες, σὲ λύκαινες ποὺ ἔχασαν τὰ μικρά τους, δρασταν στοὺς βράχους. Ἔτρεχαν ἔκφρονες, χωρὶς νὰ ξέρουν κι' αὐτὲς ποὺ τρέχουν, ἐβρίζαν, τραβοκλαίγονταν, στηθοχτυπιόνταν. Καὶ πότε, ἐξεγνωμένες, ἀφρίζοντας, καταριόνεαν τὰ τσεκέσκεπα παιδιά τους κι' ἐφώναζαν: «Ἀς μᾶς τὰ πάρῃ ὁ ἅγιος Ὠκεανός! τί τὰ θέλουμε τέτοια παλάβα παιδιά!»,—πότε μετανοιωμένες, τσακισμένες, γονατισταί, παρακαλοῦσαν μὲ κλάματα γοερὰ τὸ Θεὸ νὰ τὶς λυπηθῇ καὶ νὰ τοὺς ἐαναδώσῃ τἀγαπημένα παιδιά τους. Ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ πρὸ ὀλίγου ἐκόγλαζε ἡ ὀργὴ κι' ἀναπτοῦσε ἡ βρισιὰ κι' ἡ κατάρα, ἀξαφνα πάλι θέρμαινε τὶς καρδιὲς τῶν μητέρων ἡ στοργὴ καὶ τὶς ἔκανε νὰ προσεύχονται:—Σῶστε τα, Θέ μου! φέρε τα πίσω ζωντανά!

Ὕστερα πάλι ἄρχιζαν νὰ καταριοῦνται τὴ θάλασσα καὶ τὰ κύματα καὶ νὰ φωνάζουν:

—Ἀχ, κακὴ θάλασσα! ἀκόμα δὲν ἐχόρτασες; Δὲ σοῦ φτάνει ποὺ ἔκαμες τόσες γυναῖκες χήρες, παρὰ θέλεις τώρα νὰ πάρῃς καὶ τὰ παιδιά μας;

Ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν ἄνω κάτω. Εἶχαν ἀνάψει μεγάλες φωτιὲς 'ς ὅλο τὸ μάκρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς κι' ἀπὸ τὴ λάμψη τους ἡ θάλασσα κοκκίνιζε σὰν αἷμα. Ἔμοιαζαν καὶ τὰ κοντινὰ χωριὰ τὴ συμφορὰ κι' ἀπὸ κεῖ ἤρθαν στὸ Πουλίγγο τόσοι ἄνθρωποι, γιὰ νὰ μάθουν ἢ νὰ βοηθήσουν, ποὺ ἡ προκομαία δὲν τοὺς χωροῦσε.

Ἕνα πλῆθος βάρκες, κι' ἀπὸ τὸ Πουλίγγο κι' ἀπὸ τἄλλα χωριά, ἔβγῆκαν στὸ πέλαγο, κι' ἄλλες τριγύριζαν τὶς ἀκτὲς μὴν ἀνακαλόφουν τίποτα.

Μέσα στὴν ταραχὴ καὶ στὸ μεγάλο κακό, τὰ κύματα ἔριξαν ἔξω στὴ κρητάλι ἕνα κορμί. Τὸ παρατηροῦν ὅλοι, τὸ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ κι' ἀνακαλύπτουν πὼς ἦτον τῆς βάρκας ποὺ ἔλειπε. Δυστυχία! Ἡ βάρκα θὰ βούλιαξε καὶ τὰ παιδιὰ θὰ πνίγηκαν. Κι' ἐξέσπασαν πιά, σὰν πένθιμη συναυλία, οἱ στεναγμοὶ κι' οἱ θρῆνοι τῶν γυναικῶν, ἀνακατωμένοι μὲ τὴν ταραχὴ τῶν κυμάτων καὶ τοὺς ὄξεις καγχασμοὺς τοῦ Πιπιά: χαρχαρχάρ! χαρχαρχάρ!...

Κι' ἡ κυρία Εἰρήνη τί ἔκανε;

Ἀ, τὴ δυστυχισμένη τὴ μητέρα! Μήπως ἤξερε κι' αὐτὴ τί ἔκανε;.. Πότε, μὲ γλυκειὰ φωνή, σὰ νὰ φοβόταν μὴ τὸν δυσαρεστήσῃ, μὴ τὸν θυμώσῃ, παρακαλοῦσε τὸν Ὠκεανό:

— Ὠκεανέ μου, τοῦ ἔλεγε, κοῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Φέρε μοῦ το, Ὠκεανέ μου, φέρτε μοῦ το. Κύματά μου!.. Ἄγριοι, σκληροὶ Νοχτοι, λυπήσου με καὶ δός μου πίσω τὸ παιδί μου! Ἄγγελοι, ἀπλῶσται τὰ φτερά σας τὰ χρυσὰ ἀπάνω στὸ παιδί μου! Πάναγία μου, σῶσε τὸ παιδί μου!

Πότε κλαίγοντας γοερά, ἔλεγε στὶς γυναῖκες.

—Ἦταν τὸ τελευταῖο μου! τὸ εἶχα μονάκριβο! Εἶμαι χαροκομένη ἐγώ... Εἶχα κι' ἄλλα δυὸ παιδιά, μὰ τἄχασα καὶ μόνο ὁ Στέφανος μοῦ ἔμενε. Τώρα πάει κι' αὐτός!... Εἴχ' ἀποκοιμηθῆ καὶ μοῦφυγε κρυφά. Δὲν ἔρω πῶς ἔγινε αὐτό... Καὶ τώρα ποῦ νἀναι; Ἔτσι μικρό, καὶ μὲ τὰ καλοκαιρινά του, θὰ μοῦ κρυώσῃ...

Στοὺς ἐργάτες τῶν ἁλυκῶν ἔλεγε κι' ἔκλαιγε:

—Σᾶς τὸ εἶχα παραδώσει... Ζοῦσε μαζόξσας δλη τὴν ἡμέρα... Κοντά σας βρῆκε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑγεία... Ὅλοι σας τὸν ἀγαποῦσατε τὸ Στέφανό σας!..

Κ' ὅλοι ἔκλαιγαν, κι' οἱ μητέρες τὴν ἔβλεπαν καὶ τὴν λυποῦνταν, σὰ νἄταν μικρότερος ὁ πόνος ὁ δικός τους.

Ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τριγύριζε ἔδω κι' ἐκεῖ σὰ σκιά.

Ἀξαφνα βλέπει μπροστά της τὸν Πιπιὰ ποὺ τριγύριζε κι' αὐτὸς μόνος, παράμερα, κι' εὐφραινόταν βλέποντας τὴ συμφορὰ τοῦ χωριοῦ. Καθὼς τὸν εἶδε, ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἄρχισε νὰ τοῦ μιλεῖ σὰ νὰ μὴν ἦταν κωφάλαλος, σὰ νὰ μὴν ἦταν ἠλίθιος, σὰ νὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὴν καταλάβῃ:

—Τἄμαθες, Πιπιά, τἄμαθες;.. Ὁ Στέφανός μου... Τὸ μορφο ἀγοράκι ποὺ τὸ ἀπτυνοῦσες συχνὰ κάτω στὸ γιαλό, μὲ τὰ ὄμορφα ματάκια... τὰ γλυκὰ ματάκια... ὁ σύντροφός σου στὸ φάρεμα... ποὺ ἔτρεχε νὰ σὲ φτάσῃ μόλις σ' ἔβλεπε ἀπὸ μακριά... τὸ παιδί μου, Πιπιά, εἶναι στὴ θάλασσα!.. Ἔρχεται μαζί μὲ τἄλλα παιδιά!.. εἶναι μαζί τους μέσα σὲ μιὰ βάρκα!.. Πάει τὸ παιδί μου, Πιπιά, δὲν ἔχω πιὰ παιδί!.. Τρέξε νὰ μοῦ τὸ δρῆς, Πιπιά! τρέξε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ Στεφανάκη μου!.. Κάνει κρύο καὶ θὰ μοῦ κρυώσῃ τὸ μικρό μου. Νύχτα ὥρα, στὴ θάλασσα, σὲ μιὰ βάρκα!.. Νά, πάρε τὸ σάλι μου, νὰ τὸν τυλίξῃς νὰ μὴ κρυώσῃ!.. Πήγαινε, Πιπιά, τρέχει!.. Καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως πάντα, καὶ θὰ σὲ φροντίζω καὶ θὰ σὲ περιποιοῦμαι...

Κι' ἅπλωνε τὰ χέρια της στὸν κωφάλαλο παρακαλεστά, ἱκετευτικά.

Ὁ Πιπιὰς κοίταξε τὴ θάλασσα κι' ἄρχισε πάλι τὰ γέλια.

Ἐκείνη ἔκλαιγε κ' αὐτὸς γελοῦσε: Χαρχαρχάρ!..

—Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τί σοῦ λέω, Πιπιά; τοῦ φώναξε ἡ δυστυχισμένη μητέρα καὶ τὸν ἄρπαξε σαν τρελλὴ ἀπὸ τὸ κουρέλι ποὺ φοροῦσε. Εἶναι μὲ τὴ βάρκα, τάκους; Ἔφυγε μὲ τἄλλα παιδιὰ καὶ τώρα δίνεται στὴ θάλασσα!.. Ὁ Στέφανος, τάκους; ὁ γιός μου, τὸ παιδί μου!.. Ποτὲ δὲν σ' ἐρώτησε αὐτός! οὔτε ἄφινε τἄλλα παιδιὰ νὰ σὲ πειράζουν καὶ νὰ σὲ βασανίζουν... Σὲ ἀγαποῦσε πάντα καὶ σὲ βοηθοῦσε. Τὸν εἶχα συνειθίσει νὰ μὴ φοβᾶται τὸ ἄσχημο πρόσωπό σου... Μὰ τί γελᾷς, ἄθλιε, τί γελᾷς;.. Γελοῦσε κείνος σὰν ἤθελε μὲ τὸ δάχτυλό σου λυωμένες;. Γελοῦσε κείνος ὅταν τἄλλα παιδιὰ σὲ πετροβολοῦσαν;.. Τὸ χρυσό μου! τί χαρὰ εἶχε ὅταν σοῦβλινε καμμιὰ παντόρα ἢ σοῦ ἔμριχνε στὸ ταγάρι κανένα κουλούρι!.. Μὰ τί γελᾷς, ἄθλιε;. Γκρεμίσου ἀπὸ μπρός μοῦ, τέρας, γκρεμίσου! Ἡ ψυχή σου εἶναι σκοτεινὴ κι' ἀπὸ τὸ μυαλό σου!

Ἡ ὀργὴ ἀν, ἡ λύπη τὴν τσάκισε κι' ἡ ὀργή, ἡ παραφορὰ τῆς ἔσβησε σὲ δάκρυα κοπάνι.

Ὁ Πιπιὰς δὲν γελοῦσε πιά.

Σκέφτοταν ἀπίνητος κι' ἔβλεπε μιὰ τὴν κυρία Εἰρήνη καὶ μιὰ τὴ θάλασσα, συλλογίζοντας στὸ χέρι του τὸ σάλι, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ τρελλὴ μητέρα...

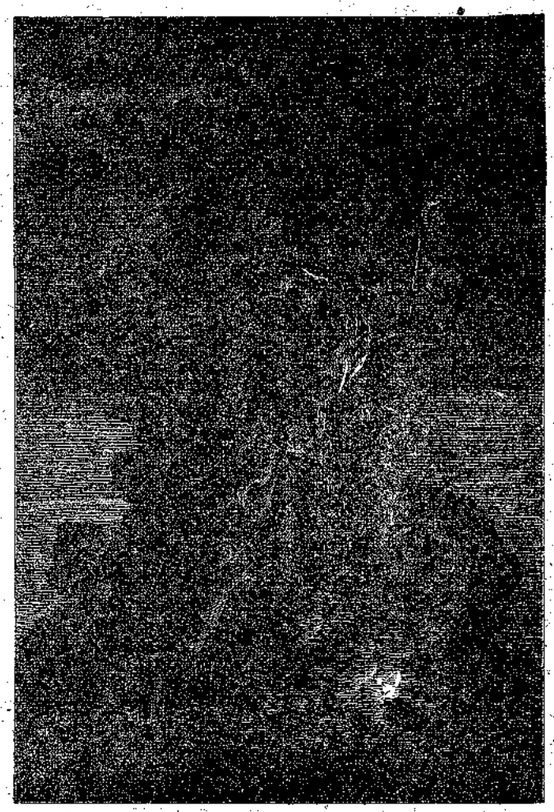

«—Το παιδί μου, Πιπιά, εἶναι στὴ βάρκα!.. (Σελ. 205 στ. 6')

ΙΖ'.

Οἱ μητέρες

Οἱ ὧρες περνοῦσαν μέσα σὲ φόβο καὶ ἀγωνία. Ψυχὴ δὲν εἶχε μείνει στὸ χωριό. Οἱ πόρτες ἦταν ὁλοθάνοιχτες καὶ τὰ σπιτάκια ἔρημα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι εἶχαν κατεβῆ στὴν παραλία κι' ἦταν σκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὰ φανάρια τῶν πλοιαρίων ἔλαμπαν στὸ πέλαγο κι' πότε πλησίαζαν, πότε ἀπομακρονόταν. Ἔτρεχαν κι' αὐτὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελλά...

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΑΚΡΥΑ—ΧΑΡΑ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 45)

Κλειστὸ τὸ μέγαρο· πενθοῦνε!
Κάποιοι θὰ κλαῖνε... Τὰ τάλλη-
[ρά τους
Δὲν νίκησαν τὸ Χάρο. Ποῦ εἶναι,
Μέσα σὰ τόσα πλούτια, ἡ χαρά
[τους;

Μέσ' στὴν καλύβα ἔκεῖ γλεντοῦνε.
Θἄχουν χαρά.. Τὴν εὐθυμιά τους
Ἡ φτώχεια δὲν τὴ διώχνει·
[ζοῦνε!
Κακὴ ἡ τύχη, μὰ καλὴ ἡ καρδιά
[τους.

Αὐτὴ 'ναι ἡ ζωή. Δὲν τὴ σκορ-
[ποῦνε
Τὰ πλούτη μόνο τὴ χαρά!
Ἐτ' εἶν' ὁ κόσμος! Τυχερά.
Ἀῶ πέρα κλαῖνε, ἐνεῖ γ' ἐντοῦνε.

Ἀμυδρὰ Λάμψις

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΜΟΥ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 15)

Ἤμουνα μικρός. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα,—θυμοῦμαι — καθόμουνα μπρός στὸ γραφεῖο μου καὶ γραβοῦσα πάνω σ' ἕνα χαρτὶ κάτι στραβὲς γραμμές, ἄθελα, μὴ ξέροντας νὰ κάνω ἄλλο τίποτα. Ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνεύω τὴ μαμά πού, καθόταν δίπλα μου, νὰ μοῦ λέει νὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματα τοῦ γραφείου μου. Ἐγὼ ὅμως,—δυηγοῦμαι τὰ πράγματα ὅπως συνέβησαν,—φαίνεται ὅτι δὲν μοῦ κολόφρασα αὐτὴ ἡ δουλειὰ καὶ ἄρχισα τὰ κλάματα. Τότε ἡ μαμά μου, ἀποτεινομένη στὸν μικρότερό μου ἀδελφό, «Τακοποιησέτο σύ, Κωστάκη», τοῦ εἶπε Αὐτός, χωρὶς νὰ πῇ λέξη ἄρχισε νὰ σκαλίξῃ τὰ διάφορα μικροπράγματα ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖο. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη του χαρὰ ἀνάμεσα σαὐτὰ τὰ μικροπράγματα, βᾶψε καὶ μιὰ δεκάρα. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ καὶ μόνο ἔφτασε γιὰ νὰ ἀσχίσω ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα νὰ τακτοποιῶ τὰ πράγματα τοῦ γραφείου μου. μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι πάντοτε ποὺ θὰ ἔκανα αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ εὕρισκα καὶ ἀπὸ μιὰ δεκάρα. Ἀλλὰ ἤμουν γελασμένος, γιατὶ μόνο ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ μαμά εἶχε βάλει ἐπίτηδες αὐτὴ τὴ δεκάρα...

Ὄνειρο τῆς Ἀνατολῆς

ΓΡΑΜΜΑ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 27)

Ἀγαπητή μου Τριανταφυλλένια

Τὸ γράμμα σου ποὺ μὲ λαχτάρα πρόσμενα, ἔφερε τόσο ζωντανές, στὰ μάτια μου, παλιὲς ἀναμνήσεις, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ γελάσκηκα καὶ νόμισα πὼς μιὰ κορδέλα κινηματογράφου περνοῦσε ἀπὸ μπρός μου. Τί ἄβρστες εἰκόνες! Ἀξέχαστο μοῦ μένει ἕνα δειλινὸ μυρωμένο. — Μέγα Σάββατο. Καθισμένη ὁ ὡς ἤμουνα στ' ἀγοιχτὸ παράθυρο, κρά-ταγα σὰ γόνατά μου τὸ μικρό μου ἀδερφάκι. Στὸ γλυκό του μουτράκι ἦταν χυμένη θορρεῖς, κάπια ἀπόκρυφη θλίψη κάπιο παράπονο κρυφό. Ἔρριχνε ἀχόρταγες ματιὲς στὴν πέρα θάλασσα ποὺ φαίνονταν μυριόχρωμη ἀπ' τὶς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ ἔγερνε στὴ δύση. Πῶς τὸ θυμοῦμαι! Τὸ εἶδα ὕστερα τ' ἀγόρι μου—σὰ νἄν.ωθε ἡ πάναγνη ψυχούλα του, τὸ μελλούμενο κακό,—νὰ μ' ἐγκαλιάζῃ ξαφνικά, καὶ παράξενα νὰ μ' ἐρωτᾷ:

—Ἀθερφούλα μου, σὰν πεθάνω, θὰ γένω ἀγγελούδι;

Ἀπάντηση δὲ τοῦδωσα, θυμᾶμαι, ἄλλη ἀπὸ ἕνα φιλί...

Κι' ὕστερα ξημέρωσε. ἦρθε τὸ Πάσχα μὲ τὰ κόκκινα αὐγά, σκορπίζοντας παντοῦ χαρά. Τὸ εἶδα νὰ ξυπνᾷ μὲ πυρετό. Τί φοβερὴ εἰκόνα! Κι' ἀκόμα μιὰ Τρίτη, μιὰ κακιὰ μέρα, ποὺ ἀπ' τὴ βία μου νὰ φύγω,—ὅπως διέτοξε ὁ γιατρός.—ἔχασαμὲ μπουκάλα λάδι,..Κι' ὕστερα τὰ λόγια τῆς καλῆς μου γιαγιᾶς ἀκόμα στ' αὐτιά μου σφυρίζουν: —Πάει, παιδί μου, χάνουμε τὸ Στρατάκη, τἄδειξε τὸ λάδι!...» Κι' ἀλήθεια τὸ δειλινὸ τῆς ἄλλης μέρας, μαζὶ μὲ τὸ κοίμισμα τοῦ ἥλιου, κοιμήθηκε καὶ κεῖνο γιὰ πάντα.. Τάχα προμάντεμα ἦταν;

Ἰδανισμὸς

ΤΟ ΤΕΜΠΕΛ-ΧΑΝΙ

(Ἀριθ. ἔγκρ. 25)

Κάποτε, ἕνας πλούσιος Μπέης τῆς Κρήτης θέλησε νὰ εὐεργετήσῃ τὸν τόπο του. Ἐσκέφθηκε λοιτὸν νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς τεμπέλιδες ποὺ ζητιάνεβαν στοὺς δρόμους.

Ἔκτισε ἕνα μεγάλο χάνι, μὲ πολλὰ δωμάτια, καὶ κεῖ μάζεψε ἕως 300 τεμπέλιδες, ποὺ τοὺς ἔτρεφε καὶ τοὺς ἔν υνε χάρισιο, ἔβαλε δὲ ἐπιστάτη ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους καὶ πιστότερους δούλους.

Στὴν ἀρχή, τὸ πρᾶγμα πήγαινε καλά· ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρό, οἱ τεμπέλιδες ἔνειναν ἀτυτόφορει. Δὲν ἐννοοῦσαν οὔτε κἂν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους κι' ἤθελαν νὰ τοὺς πηγαίνουν τὸ φαγητό τους ἐκεῖ. Ὁ ταῖμένος ὁ δοῦλος τοῦ Μπέη δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνει κι' ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ συμβουλὴ ἀπὸ τὸν κύριό του. Πῆγε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε: «Μπέη μου, μὲ συγχωρεῖς ποὺ ἔρχομαι νὰ ταράξω τὴν ἡσυχία σου, ἀλλὰ ὅσο ἐσὺ ἐφάνης γενναιόψυχος, τόσο αὐτοὶ οἱ ζητιάνοι ἐφάνηκαν ἀγάριστοι. Τί θέλεις νὰ κάνω;» Ὁ Μπέης σκέφθηκε λίγη ὥρα καὶ τοῦ εἶπε: «Νὰ βάλουμε φωτιὰ στὸ χάνι κι' ἀπὸ τὸ φόβο μὴν καοῦν, θὰ φύγουν. Καὶ θὰ γλυτώσουμε».

Πραγματικῶς, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, τρεῖς δοῦλοι τοῦ Μπέη ἔβαλαν φωτιὰ στὸ χάνι. Οἱ περισσότεροι τεμπέλιδες, ἅμα εἶδαν τὴ φωτιά, ἔτρεξαν νὰ φύγουν. Μὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκρινὰ δωμάτια. οἱ δυὸ πιὸ μεγάλοι τεμπέλιδες οὔτε κἂν κουνιόθηκαν. Μόνο ὁ ἕνας εἶπε στὸν ἄλλον: «Καϊμένε Ὀσμάν, καιγόμαστε». Κι' ὁ Ὀσμὰν, χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέση του: «Βρὲ δὲ βαριέσαι, τοῦ ἀποκρίθηκε, ποὺ τὸ λές;». Κι' ἔτσι οἱ μεγάλοι αὐκοὶ τεμπέλιδες ἔμειναν καὶ κάηκαν.

(Λαϊκό) *Γαμψαβιψίκος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τίκης ἔκοψε τὰ μαλλιά του σύρριζα καὶ λέει σ' ἕνα φίλο του:

— Τὸ κεφάλι μου τώρα δὲ μοιάζει σὰν αὐγό;

— Ναί, τοῦ ἀπαγτάει ἐκεῖνος· μὰ κλούβιο!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Τιτίκας

* * *

Ὁ μπαμπᾶς : — Νίκο, καθῶ; περνᾶς, ρίξε αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο.

Νίκος: Καὶ νὰ σταθῶ νὰ πάρω ἀπάντηση;

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

* * *

Ὁ Λίων τῆς Ἐρήμου μπῆκε ὑπάλληλος σ' ἕνα μουσικὸ κατάστημα.

Ἕνας πελάτης, τὶς πρῶτες ἡμέρες, τὸν ρώτησε:

— Μὴν ἔχετε τίποτα καινούργια κομμάτια πιάνου;

Κι' ἐκεῖνος:

— Ὄχι δυστυχῶς. Μόνο δλάκαιρα πιάνα φέρομε χθές.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πένυε Φρῆ

* * *

— Τάκη πᾶς στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃς;

— Ἄ, ὄχι μαμάκα μου, εἶν' ἕνας σκύλος ἐκεῖ καὶ φοβᾶμαι.

— Στὴ γωνία τοῦ φαρμακείου δηλαδή, νὰ πάρῃς κάσταια;

— Ἄ, ναί, μαμά μου! Ἐκεῖνο τὸ σκύλο τὸν πῆρε ὁ μπόγιας.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δοξτσμένου Τσολιᾶ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Δ'. *Περιόδου* (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἐντά: δος 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. *Ἕκαστος* τόμος *δραχ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος *δραχ. 16*, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β Περιόδου (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ Ἕκαστος τόμος *ἄρραφος δρ. 47* καὶ ραμμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 5* ἐραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*,—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Ἰουνίου 1923

ΜΠΡΑΒΟ παιδιά μου! Μαθαίνω πὼς μιλεῖ ἄτε καὶ ἀγιὰ τὶς ἐξετάσεις σας. Ἔχετε δ-τη τὴ διάθεση γάνκπλησιάστε ὅ,τι ἐχάσατε καὶ νὰ κάμετε λαμπρὲς ἐξετάσεις. Μὲ πόση μου χαρὰ θἀκούσω μεθύριο τὸν προβιβασμό σας μὲ τοὺς καλύτερους βαθμούς. Ἐμπρός, θάρρος! Κοπιάζετε τώρα, ἰδρώνετε, —κάνει καὶ τόση ζέστη! — μὰ πόσο γλυκειὰ θὰ εἶναι ἡ ἀνάπαυση ποὺ σᾶς περιμένει σὲ λίγο!

Ἀκόμη μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία εἶχε ὁ ἀγαπητός μας Φαίδων μὲ τὸ νέο του ἔργο «Μαριτάνα» ποὺ παίζεται ἀπὸ τὴν *περισ.ινὴ δευτέρα* στὸ Θέατρο Κυβέλης Ἡ κοψὴν παράστασιν, ποὺ συγκέντρωσε τόσο κοινὸ κι' ἐκλεκτὸ ἀκροατήριο, ἡ ἀληθινὰ ὡραία ἐκείνη *πρωτομέρα*, ἦταν ἕνας θρίαμβος καὶ γιὰ τὸ συγγραφέα καὶ γιὰ τὴν Κυβέλη. καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἔπαιξαν θαυμάσια. Αὔριο ἡ «Μαριτάνα» θὰ δοθῇ 'ς ἀπογευματινή.

Νεοθωρηκίζε, διάβασα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο καὶ τὰ τέσσερα ἐκτενῆ κι' ὡραῖα γράμματά σου Κι' πρῶταπρῶτα ἐτελέσασε ὅλες σου τὶς παραγγελίες. Ἔχεις δίκιο γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις γι' αὐτὰ τὰ περιστατικὰ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων. Ἔγνωσες ὅτι τὸ μόνο ἀντίδοτο θἄκαν μιὰ γενναία προπαγάνδα στὴν Ἀμερική πρὸς διάδοση τῆς «Διαπλάσεως» καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ σκοπεύεις νὰ ἱδρύσῃς ἕνα Σύλλογο. Χαιτάζεται τόσο πολύ! Ἀς γίνῃ πρῶτα στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ κατότι μπορεῖ νὰ κάμῃ παρακατήματα καὶ σ' ἄλλες ἀμερικανικὲς πόλεις. Γιὰ τὶς πολύτιμες τέλος πληροφορίες σου γιὰ τὰ φρούτα, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

Δοξασμένη Φουσταρέλλα, καλούτσικο καὶ τὸ κανούργιο ποιηματάκι ποὺ μοῦ ἔστειλες. Σὲ γνωρίζω ὁλοένα περισσότερο κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Αἱ Ἄρκτοι εἶναι μυθολογικὰ τέρατα καὶ τόνομα μιᾶς Ἀσπυίας πρέπει νὰ μπῇ ἐκεῖ. Ὁ ἀσκαλᾶς ποὺ βρῆκες, μπορεῖ νὰ ταιριάξῃ δὲν εἶναι ὅμως ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ μεταγειρίζθματε στὶς Πανεψιαί, Ἀσκήσεις.

Χαίρω ποὺ ἔνεινες καλά, *Πρίμροζ* καὶ σ εὐχαριστῶ ποὺ 'ς ὅλο αὐτὸ ἐδιάσημα δὲν ἔπτυσες νὰ μὲ σλλογίζεσαι καὶ νὰ μάγαπᾷς. Φίλησέ μο' τὸ Μπάμπη καὶ δέξου, ἂν καὶ ἀργά, τὰ συλλυπητήριά μου γιὰ τὸ θάνατο τῆς μαμᾶς. Ὦ, κανενὸς ἡ ζωὴ δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ μόνο χαρούμενες ἡμέρες καὶ δὲ βλέπω ἡ δική σου νἄχῃ τίποτα τὸ ἐξαιρετικό. Ναί, μποροῦς νὰ μοῦ στεῖλῃς αὐτὴ τὴ μετάφραση ὅταν θὰ δηλώσω πὼς δέχομαι πάλι κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα.

Μοῦ φαίνεται. *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος*, πὼς σοῦ τὸ ἔκανεῖπα: δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστη ἀμφιβολία πὼς ὅ,τι μοῦ στέλνεις εἶναι δικό σου. Ἡ ἔμπρεση αὐτὴ μετάφρασή σου μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ, ἀργότερα, ποὺ θὰ δέχομαι πάλι. μποροῦς νὰ μοῦ τὴν στεῖλῃς μὲ κάθε ἐμπιστοσύνη.

Ἐστειλα, *Ἀνλαντίς*, ὅ,τι ἐζήτησες καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Ναί, νὰ ἀκκολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ παίρνῃς μέρος 'ς ὅλους τοὺς Διαγω-

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Νέος Τιμοκατάλογος]

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παραθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.]

Ἀδελφούλα μου, δρ. 15 (1,40 καὶ 4.)

Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5.)

Ζανυθ.νὸ Μαντήλι, δρ. 10 (1,40 καὶ 4.)

Θεατρον, Τομος Γ', δρ. 8 (1,50 καὶ 5)

Κα.ὸς Δρόμος, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,60.)

Κόκκινος Βράχος, δρ. 12 (2 καὶ 5.)

Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 8 (1 καὶ 2,50)

Λεξη Μαλιαρός, δρ. 3. (1 καὶ 2,80.)

Μητρυιά, δρ. 5 (1 καὶ 2,80.)

Μετρικὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 10,—(1,40 καὶ 4.)

Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5.)

Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,50.)

Τιμη τοῦ Ἀδελφοῦ, 2 τόμοι, δρ. 28 (3,50 καὶ 8)

Φοιτηταί, δρ. 8 (1 καὶ 2,80.)

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Ἰσαβέλα.— Ὁ Κόσμος κι' ὁ Κοσμᾶς. — Νεάχνα καὶ Παπαρούνες.

ΟΛΑ Τ' ΑΛΛΑ ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΗ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' — 888)

Ἀπ' τὶς ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ μου ΘΥΜΗΣΕΣ —Αἰ.Τ—

Θέλοντας νἄχω κάτι γιὰ θύμησι ἀπ' τῆς Νιοτης μου τὸ φεμμα, σὰν τα χρονια γοργὰ διαβοῦνε, ὁλοθερμα σἆς παρακαλῶ, ἀδέλφιά μου, νὰ μοῦ στεῖλετε ἀπ' ἕνα τετραδιακι σας Μ. Μυστικῶν. Ἂς πλανευθοῦνε οἱ λογισμοί σας για διαβαταρικες στιγμὲς στῆς Φαντασιας τη Λουλουδοσκαρμενη στρατα, καὶ συρτε ἀπὸ κεῖ μεσα ἀπαντήσεις οὐγάνες, λουλουδενιες.—Γ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦνε μ' ἀρκετὲς κρίσεις.—Βραβεῖα θὰ δωσω ὀκτω (8). Βαοισθῆτε στὴν καλαισθησία τους καὶ στὴν ἀξια τους. Προθεσμια ὡς τέλος τοῦ Ἰουνη. Δ[σις μου τοῦ Συλλόγου «Μόζωρτ» (ΚΓ-478) γιὰ ΑΙΣΤ

(ΚΓ' — 939)

Ρίτα, *Μένδελσων, Φιφή, Ἀλιημ, Σμύρνη, Σμιτ, Φάσμα, Τραβιάτα, Βεατρίκη, Σκόρπια Φύλλα, "Αρη, Ἰσαιομὲ, Κιτέζικη Δημοκρατία, Ὁμοσσπονδία Ὀρχομενοῦ, Γάϊε κτθη, Δφ. Γυμνασιόπαι, Ναυαρίνερε, Τριανταφυλλένια*, περιοεια χαρὰ θὰ μου σκορπαγατε, ἂν λαμβάνατε μέρος στο φτωχιάρικο διαγωνισμο μου. ΑΙΣΤ

(ΚΓ' — 938)

Τὸ ἀνθρόγυνο Σαφαναπαλου χαιρετᾷ ἅπαντας. «Τσετσέ, καὶ σύμμαχοί σου, φυλαχθῆτε!

(ΚΓ' — 934)

Δρῆ, *"Αρατε, Τρουγέρα, Γιναικα, Τιτίκα*, καὶ λοιπὰ *Διαπλασόπουλα*, ἀντιαλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Περιμένω. *Γαρδένια*, τί γίνεσαι; —*Ἀνθισμένη Πασχαλιά.*

(ΚΓ — 935)

Συμπαθοῦσα συλλογους «*Περιδρομον*» «*Νίκην*». «*Τσετσέ*», «*Μουσῶν*», ἐπιθυμῶ ἀντιαλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὰ μέλη αὐτῶν. *Φούξια.*

(ΚΓ' — 936)

Εσμέ, Ἠλιοτρόπιον, εὐχαρίστως μὰ θἄθελα πρῶτα τὸ δικό σας. *Μάγισσα*

(ΚΓ' — 937)

Κόμησσα τῶν *Ἀχαρῶν*, εὐχαριστῶ θερμά. *Τούλπα*

(ΚΓ — 940)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, χά, χα! Κάτω τὰ καριτσιά; Πόσο γελάστηκες, φιλαράκο μου. Καὶ μὲ φωνὴ πανώρια κράζω: Κάτω ὁ Καρ-Καρ. ΚΑΤΩ ὁ ψευτοπαλληκαρᾶς!

(ΚΓ' — 941)

Αἶστ, θὲ νὰ μᾶς φύγῃς; Πόσο λυπόμαστε. Μένδελσον, Σμίτ, λυπόσαστε γιὰ τὸ φευγαμό τῆς Αἶστ σας; ΤΡΑΒΙΑΤΑ

(ΚΓ' — 942)

Χαῖνε, Μιράντα, πόσο γλήγορα ἡ λησμονιὰ στήνει σιμὰ σας τὸ βωμό τῆς! Γιατί;

(ΚΓ' — 943)

Κεραυνοβόλε Ἱππότα, καὶ *Μαοίστα*, θὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ γελαση τελευταῖος ἐμεῖς στὰς συνεδριάσεις ἔχουμε ἀνεμιστήρα, στὸ χωριὸ σας ἔχουνε ψυγεῖα γιὰ δρόσισμα. Ἀούαι!

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' — 944)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΛΕΤΑΚΙ, δέχεμαι, στείλατε. ΑΓΓΕΛΕ ΕΙΡΗΝΗΣ, εὐχαριστῶ.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

(ΚΓ' — 945)

Τρουγέρα, Ἰαβέρη, Ἱππόλυτε, "Αρατε, Καρούμπα, Ρένα, Ρεζεντά, "Ελσα, Τιτίκα, Ἰωνικὲ Οὐρανέ, μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ μοῦ ἔκανε ἕνα τετραδιό σας. Ἀπαντῶ τάχιστα. Δ[σις: Κ1"—520.

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

(ΚΓ' — 946)

Ρίτα, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τ' ὥμορφο τετράδιο τῶν Μ. Μ. *Ἀργὼ*

(ΚΓ' — 947)

Σὴν ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, γιὰ τὴν προχθεσινὴ γιορτή της, στέλνουμε τὶς εὐγενικώτερες κι' ἀγνότερες εὐχές μας.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΓ' — 948)

Μὲ μιὰ τούμπα μπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες, Ἀστυνομικοὶ καὶ νετέκτιβ; ρρέστε τὴν..

Μαϊμουδίτσα

(ΚΓ' — 949)

Αποτελέσματα «Περιγραφῆς γεύματος». Ἐβραβεύτηκαν: Ἰσάν. Κυριαζῆς, Βασιλισσα σας Παπαροῦνες. Ἔπαινος: Δοξασμένος Τσολιᾶς Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. — «*Πεζόδρομος.*

(ΚΓ' — 950)

Ρίτα, δέχεσαι τὴ συμμαχία μου; Ἄν ναί, γράψε μέσω Διαπλ. *Μαϊμουδίτσα*

(ΚΓ' — 951)

ΑΡΓΥΡΑ ΠΑΝΙΕΛΗΝΟΣ = ΞΕΝΙΑ ΜΙΧΕΛΟΥΔΑΚΗ. (Ἐποικοῦμαι). ΠΙΠΙΑΣ

(ΚΓ' — 952)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ἀγοράφων καλλιτεχνικῶν κάρτ-ποστάλ. Βραβεῖα: α'.) Ὑίὸς Ταρζᾶν· β'.) Ζιγκομάρ· γ'.) Ἄπορος νέος. Συμμετοχὴ δραχμή. Προθεσμία δίμηνος. Στεῖλατε: Κώνσταν Πετραχεν, Πλατὺ Σοκάκι, Ἡράκλειον Κρήτης—ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' — 953)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ: Βραβεῖον α'.) Φάσμα. β'.) Τριαντάφυλλένια. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. — ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ.

(ΚΓ — 954)

«ΕΝΩΣΙΣ». Προσαμβάνονται στὸν Σύλλογον οἱ: ΓΙΑΜΨΑΜΨΙΚΟΣ, ΟΛΥΜΠΟΣ, ΚΛΕΟ. ΒΙΣ ΙΧΝΗΛΑΤΗ, οὐ ἀντιποδίσομεν: εἶσαι ὁ ΒΕΛΟΝΑΚΗΣ. ΒΟΜΒΥΞ, εὐχαριστοῦμεν. *"Ανυχος Προσφυγόπαις* = Ἀθαν. Κόκκινος.

ΔΟΥΝΑΒΙΣ, ΒΟΛΓΑΣ

(ΚΓ' — 955)

Ὁπως μοῦ καλοαρχᾶς ἔσι σοῦ ψέλνω,

Ἀγη. τοῦ Βουνο Παιδί

καὶ Δευτερία Ὀνειρεμένη,

ὦ, ἐγουμα ἂν σ' ἀπανεγήσω σήμερα θὰ ἰδῶ τὴ μορφη σου κατσουβασμένη

ΓΛΥΚΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

(ΚΓ' — 956)

ΧΑ! ΧΑ! ΧΑ!

Ἔπεσες στὴ φακα, ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ. Καὶ τώρα προσοχή!! ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ= Ἀλέκος Χατζόπουλος= Μπολσεβίκος, ΔΙΑΒΑΟΠΑΙΔΟ = Πλανόσιος = Σταύρος Μαραγκός. ΖΟΤΛΟΥ

(ΚΓ' — 957)

Θέμα, δηλώσατε Δ[σίν σας ἕνα στείλω κάρταν. Ἀλληλογραφια ἀργοτερα. *Κλωθὼ*

(ΚΓ' — 958)

«ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ» Αποτελεσμ. διαγωνισμοῦ ΚΑΡΤΩΝ: α'.) *Φασμα*, β') *Κολύμβος*, γ') *Σμύρνη* Λοιπὸς εὐχαριστοῦμεν. *Προκηρυσσεται* Γ' Διαγωνισμὸς ἀγραφιων *καλλιτεχνικῶν* ΚΑΡΤΩΝ. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα ἀνωτερα πρώτων. «*Ὁμοσπονδίαν Ὀρχομένου*» *Θῆβας*, ΟΛΟΙ ΣΤΕΙΛΑΤΕ, ΟΛΕΣ

(ΚΓ' — 959)

Β'. Διαγωνισμὸς Βασιλεως Ἀδάμαντος. Θέλοντας νὰ κάμω λυκωμα, παρακαλῶ τ' ἀγαπητά Διαπλασσπουλα νὰ στεῖλουν ἀπὸ μία καρτα. Καλύτερες βραβευθήσονται. Προθεσμία τρίμηνος. Μπουλουγουραν, Θήβας. Ὅλοι στείλατε, ὅλες. Ἀποτελέσματα Α'. α') Φασμα, β') Νικολαου, γ') Ἰωνία. Λοιπούς εὐχαριστῶ.

(ΚΓ' — 960)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ» Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Θέμα: «Πὼς φαντιζεσθε μια μάχη». Βραβεῖα: Ἐτησία, ἐξαμηνος, τριμηνος, Διαπλασεως. Συμμετοχὴ δραχμή. Προθεσμία δίμηνος. Δ[σις Συλλόγου: Παπαευαγγελον διὰ Ἀγγελ. Καρατσ., Σέρρας.

Ὁ Καλλιτεχνίας ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΓ' — 961)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ». Ἐχόμεθα μέλη ἀπὸ παντοῦ: Πληροφορίαι δι' ἐπιστολῆς. Σπεύσατε ἅπαντες! Σπεύσατε!!!

Ὁ Ἀρχηγὸς ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

(ΚΓ' — 962)

Χόπ! Σὰν κινεζάκι πούμαι τρύτωσα κι' ἐγὼ στὸν μοναδικὸ Σύλλογο τῶν Κινέζων.

ΤΣΙΝ ΤΣΑΟΥ

(ΚΓ' — 963)

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλας καὶ ὅλους. Δ[σις: Νίκον Σεφερτζὴν διὰ Τσὶν Τσάου, Καρολου 67, Θεσσαλονίκην. ΤΣΙΝ ΤΣΑΟΥ

(ΚΓ' — 964)

Ἀλληλογραφῶ με ὅσους, ἀφήνοντας κατα μερος τον πεζὸ κόσμο, ποὺ ζοῦμε, γυρεύουν τί τὸ ἰδανικωτερον. Γραψατε διευθύνσεις μέσω Διαπλ. ΜΑΞ

(ΚΓ' — 965)

ΦΑΕΘΩΝ, χρόνια πολλὰ. Πρόσεχε. *Σύλλογος «Μουσῶν»*

(ΚΓ' — 966)

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Καρ-Καρ. *Μικρὸς Μάγος*

(ΚΓ' — 970)

Παρτιχεῦ *Παρφὼ*, καὶ ἐγὼ μαζί σου: ΚΑΤΩ Τ' ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΤΩΩΩ! *Κίρκη*

(ΚΓ' — 971)

Βεατρίκη, Μαυρούκα, Ψιφίκα, Σμυρνιά, Ζαρατούστρα, ἐστειλα. Κνασσιε, Κατεργαρουλα, Μαῦρε Ὑπναρχηγέ, ἀπὸ πέρυσι ἐστειλα Μ. Μ. Γιατι δὲν στελνετε;

ΧΡΥΣΑΥΓΗ

(ΚΓ' — 972)

Α*μυδρὰ Λάμψις*, ἐστειλα. *Γλυκοχάραμα*

(ΚΓ' — 973)

Γ*λυκόλαλο "Αηδονάκι*, ἐστειλα. *Τρελὴ Ἀγάπη*

(ΚΓ' — 974)

Αφρόπτινο, Ἀγροχόρτοσ, Ἀγριοκατσικο, Γυναικα, Διαβολόπαιδο, Ζουλού, Ἠλιογέννηση, Ἰσανιομέ, Καρλόττα, Καμέλια, Λίσυ, Μελλοθανατη, Μαργαριτάρενια, Ναγουγίστρα, Νεφέλη, Νόρμα, Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα, Ρίτα, Δέα, Σμυρνη, Γιτικα, Τριανταφυλλένια, Τζέμμα, Καλλικυτοπούλα, ἕνα σας τειρόιο θὰ μὲ γεμιζὲ ἀπὸ χαρά *Χρυσανγὴ*

ΟΙ ΑΛΛ

...ούς, σὰν τὴν ἀδελφή σου, τὴν πα-
...μου φίλη **Οὐρανία Μόλπη**, ποὺ
...υμοῦμαι πολὺ καλὰ καὶ σὲ παρα-
...ῶ νὰ τῆς πῆς ἐγκάρδια χαιρετί-
...τα.

Σ' εὐχαριστῶ, **Γυναίκα**, γιὰ τὸ
...άθωμα, ποὺ μοστυρεῖ πῶς καὶ
...ἀ οἱ μὲ διαβάζουν μ' εὐχαρίστηση,
...ῦ ὁ νέος μου συνδρομητὴς εἶναι
...ανταξη χρο ὧν δικηγόρος! Γιὰ
...κομμάτι σου, δὲν θυμοῦμαι τώρα.
...αν εὔκολο νὰ τὸ βρῶ καὶ νὰ προ-
...ω τὴν ἀγάπη σου, ἂν μοῦ ἔγραφες
...ἀριθμὸ τῆς ἐγκρίσεως

Σ' εὐχαριστῶ, **Λευκὲ Λάρε**, γιὰ
...γράφεις. Τώρα ποὺ εἶδες πόσο
...φρω ἀπὸ τάλλα ἀκεῖνα περιοδικὰ
...βιάπτουν καὶ διαφθείρουν, χρεω-
...ς νὰ κάμῃς ἕ,τι μπορεῖς γιὰ τὴ
...δοσή μου στὸν τόπο σου, ὅπου τόσα
...διὰ κινδυνεύουν ἀπὸ ἀκατάλληλα
...γνώσματα. Στὸ ἔργο αὐτὸ τῆς διαι-
...ως μπορεῖς νὰ βρῆς κι' ἄλλους,
...τοὺς μεταδώσῃς τὸν ἐνθουσιασμό
... καὶ νὰ τοὺς κάνῃς συνεργάτες σου.
...θοῦ ἔστειλα χάρτην λύσεων, "**Ἐλ-
...ν Πολεμιστά**. Μὲ μεγάλη εὐχα-
...τηση ἐδιάβασα τὴν ἐνδιαφέρουσα
...ορία ποὺ μοῦ διηγεῖσαι. Πόσες πε-
...ίστειες εἴχατε τὰ τελευταῖα ἀὐ ἀ
...ένια! Μόνο ποὺ ἀποφύγατε τὴ με-
...λη, τὴ φοβερὴ τῶν ἀλλων ἐκεῖ ἀ-
...φῶν σας καὶ ποῦ μπόρεσες καὶ
νὰ ἐκληρώσῃς τὸ παλιό σου δ-
...ο καὶ, προς μεγάλη μου χαρά, νὰ
...ῃς συνδρομητὴς μου.

Πολὺ ὄμορφο καὶ συγκινητικὸ τὸ
...ίμμα σου, **Λίστ**, ἂν καὶ τὸ γράψε,
τὸν πυρετὸ τοῦ μπολιοῦ σου (πρω-
...ιά') ἦταν ὅμως καὶ κάποιο μαγε-
...ο σούρωπο τοῦ Μαη... 'Αλλὰ
... μιὰ ἀπορία: Πῶς ἐμόρφωσες
... αὐτὴ τὴ γλῶσσα; ποῦ ἔμαθες τὶς
...ίες ποὺ μεταχειρίζεσαι; ποιους σύγ-
...νους συγγραφεῖς ἐμελέτησες; Ἐκεῖ-
...ς, δὲν εἶναι πολὺ δόκιμη ἡ δημο-
...ή σου. Προσπάθησε λίγο νὰ τὴν
...λοποιήσῃς.

Ἔκαμες πολὺ καλά, **Σταράτη**
...ὺ ἀπαφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς. Δὲν
...μείνει ἂν δὲν ξέρῃς ἀκόμη νὰ γρά-
...ς καλά. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ συνειθί-
...ς καὶ μένα μοῦ ἀρέσει, σὰ μητέρα,
...παρακολουθῶ τὴ βαθμιαία πρόοδο
...ν παιδιῶν μου. Ὁ Ναπολέων Λα-
...θιώτης, ποὺ εἶναι σήμερα συνεργά-
...ς μου καὶ μοῦ στέλνει τὰ ὡραῖα ἐ-
...ίνα διηγήματα, μοῦ ἔγραψε ἀπὸ
...τε ποὺ ... μπορεῖσε νὰ κρατῇ
...ὰ παιδιά του χρήκια τὴν πέννα.
...λησέ μου τὶς ἀδελφούλες σου ποὺ
...ες εἶναι φιλενάδες μου.

Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι, **Ρη-
...ούλα Κ.**, μ' εὐχαρίστησε πολύ. Μοῦ
...είνεται πὼς θὰ μπορεῖσε νὰ πάρῃς
...ὶ φενδώνυμο ἀπὸ τώρα. Σᾶρέσει
...ιπὸν ἡ «Ρηνούλα κι' ὁ Τοτός;»

Γράφεις ἀρκετὰ καλά, **Ἰδία**, κι'
...τὸ στὸ ...ίδιο χωρὶς κομπλιμέντα γιατί
... δὲν σᾶρίσουν ἐφένα τὰ κομπλιμέν-
..., μὰ κι' ἐγὼ δὲν κάνω ποτὲ στὰ
...αιδιά μου. Ἀ. ὄχι, στὴ ἀρχαία, οἱ
...νοι καὶ τὰ πνεύματα χρειαζόνται!

Ἡ **Φραγκολέτκα** μοῦ γράφει:
"Ἐδιάβασα τὴν "**Ἀδελφούλα μου**
...οῦ ἀγαπητοῦ μας κ. Φαίδωνος. Τί
...ραῖο βιβλίο! καὶ τί ἔχομε ποὺ τὰ
...περιγράφει ὅλα! Σωστὴ ἀριστουργη-
...α. Κι' ἡ μαμμὰ ποὺ τὸ διάβασε εἶν'
...νθουσιασμένη. Δὲν παραλείπω νὰ σοῦ
...ο-ω, πὼς εἶναι κι' ἐκείνη μιὰ ἀπὸ
...ὶς καλές σου φίλες. Μεγάλη εὐτυχία
...ιὰ μένα. Οἱ περισσότερες μητέρες καὶ
γιαγιάδες σημερινῶν μου παιδιῶν εἶναι
καλὲς διαπλασοπούλες.

"Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς:
**Κομήτης, Γιγαντομάχος Ἑλλην,
Τασιεὶὸ Λουλούδι, Καπετὰν Τρο-
μάρας, Τίγρις, Μπολοεβίκος,
Λοξασμένη Φουστανέλλα** καὶ **Πό-
λις τῶν Ὀνείρων**. — Ἐξετέλεσα τὰς
παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ
ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

**Ὁ ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀ-
γανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ
δικαιώματος δρ. 5. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται
ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ
Κ. εἰς κορίτσια].**

Νέα Ψευδώνυμα: *Διαβολάκι
τῆς Γειτονιᾶς, ἀ. (ΣΚ)* 'Ἀθά-
μας, ἀ. (πρώην Βασιλεὺς 'Αθά-
μας) Περικλῆς, ἀ. (;;), 'Ανθί-
ζουσα Φύσις, κ. (;). Ἑκατόγγειρ,
ἀ. (ΔΣ) Πιπιάς, ἀ. Μικρὸς
Τζόκεϋ, ἀ. (ΣΚ) Ρήγας Φερραῖος,
ἀ. (ΠΣ), Βασιλεὺς τοῦ Γέλωτος,
ἀ. (ΣΚ). Πρίγκηψ Δακάρ, ἀ.
(ΣΚ) Ταὶν Τσάμυ, ἀ. (Κινεζάκι).
Σανθὸ Ἑλληνόπουλο, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Διὰ 4 ἕως 3 τὸ πολὺ πρότασεις
δρχ. 1.50 Διὰ τὰς περισσοτέρας
λεπτὰ 30 ἢ λέξις.**

***Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν:
ἡ Ἐσμεράλδα μὲ Ἀνατέλ, Σε-
λήνην, Μπερμπαντάκο, Ρίτα, Λά-
ουρα. Νικίδα τ. Βοσπ. Ὀθέλ-
λον. — ἡ Σμύρνη μὲ Διαβολ. τ.
Μαζαρίτας, Γαλῆν τ. Ἀγκύρ.
Κύπα, τ. Αἰγαίου, Μάγισσα. —
ἡ Τούλπε μὲ Ἀκαλανθίδα, Τρι-
ανταφυλλένια, Ρίτα' — τὸ Τσοπα-
τόπουλο μὲ Μενέλαον, Ἀθηγανίδα,
Δεποινίδιον — τὸ Ἀνεβο-
κατέβασμα μὲ Πικροδάφνη. Ἐσ-
μέ, Τιτίκα, Φιλύρα, Δεποινίδι-
ον. — ἡ Κόμησσα τῶν Ἀχαρ-
νῶν μὲ Βασίλισσα σὰς Παπαρ.,
Μαγεμ. Ρεμματ., Ἀμυδρ. Λάμ-
ψιν, Ἠλιογέννητην Ρίταν, Βεα-
τρίκη. Μεσάντα, Ἰδανισμὸν, Ζόζι-
αν, Νεφέλη. — τὸ Μικρασιατόπη-
μὲ Ἥρωα τ. Δασῶν, Πλανόδιον,
Μπερμπαντάκον.***

***Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους της: Υἱὸν τῆς Νυκτὸς
(αὐτὸ μάλιστα, τὸ κρατήσα) Γιω-
κᾶν (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ νέο
ἐσκάθωμα· ὤ, ναί, ὡς ποὺ νὰ μεγα-
λώσῃ ἡ νέα συνδρομήτρια, ἀρκετὰ
μύλλα θὰ ἔχῃ νὰ διαβάσῃ') Ἐσμέ
(δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν
ἀγάπη σου, ποὺ μοῦ τὴ δείχνεις τώρα
μὲ ἔργα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἔκαμες
καὶ περιμένω') Κεραυνοβόλον Ἱπ-
πότην (ὁ Ν. εἶναι καλὸ παιδί· δὲ
μπορεῖ νὰ σοῦ κρατήσῃ ἕνα βιβλίο
χωρὶς λόγο· κάποιο θὰ τὸ εἶχε δώσει
κι' αὐτὸς νὰ τὸ διαβάσουν καὶ θὰ σοῦ
τὸ ἐπιστρέψῃ') Καὶ ἐνὰν Καραπι-
πέρην (πασίγνωστες αὐτὲς οἱ «Τρεῖς
ἐπιστολές») Πλανόδιον (ἔ, κάποτε
μᾶς ξεφύγει καμμιὰ λέξη χωρὶς νὰ
θέλουμε· χαίρω ποὺ μοῦ γράφεις ὅτι
θὰ ποσέχετε νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ αὐτό')
Ἰδανισμὸν (τώρα ὄχι. ἀργότερα)
Ἄλκην Παπαδάμ (διεβιβάσθη τὰ
εὐ ἐνῆ ἀπὸ αἰτήματα νὲ συνεργάτ.)
Ἀνθιαμένην Πεσχαλιὰν καὶ Φούξιαν (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα ποὺ
μοῦ γράψατε μαζί· ναί, ἡ Η. Μ. εἶναι
πάντα συνδρομήτρια μου·) Ἄτλαντα
(τὴν ἔλαβα') Μάγισσαν (ὅλα τὰ λα-
βαίνω, μὴν ἀνησυχῆς· γιὰ τὰς καλὰς
διαθέσεις ὑστερεύχαριστῶ) Γεώργ. Πα-
παλεξ. (χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο ἡ
«Ἀδελφούλα μου· τὰ εἴδες κάποτε
θέματα') Γελασίναν (εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ στιχάκια ποὺ δείχνουν τόση ἀγάπη·
κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ δὲν διαβάζεις ἄλ-
λα μυθιστορήματα ἀπὸ τὰ δικά μου·)
Ἰουλιέτταν (ὄχι· δὲν δημοσιεύω Αἰ-
νίγματα ἐπὶ πληρωμῇ· μόνον τὰ ἐγκρι-
νόμενα ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοῦ στέλνουν διὰ
τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πλευ.
Ἀσκήσεων· σὲ παρακαλῶ καὶ εἰς τὴν
Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Κλέοβ-
ν (τὸν ἐξέτασμα ἀφῆ μόνον Πλαιδ
Πνεύματα νὰ σταθῇ;) Ἠλιακὴν Α-
κτῖνα (μὰ δὲν τὸ εἶπε κι' ἐγὼ ὅτι
ἀπὸ κάποιο τὸ παρέδρασες; γιατί ὅμως
ὁ τίτλος τοῦ Γερμανικοῦ εἶναι κατὰ τρία
πρόβατα; καὶ πῶς τὰ πρόβατα ἔρεν-
ναν πεταλούδες; αὐτὸ ἤθελα νὰ μοῦ
ἐξηγήσῃς!) Βόμβυκα (καλὴ ἐπιτυχία.
περιμένω) Περικλέτον (καὶ τὸ Α,
καὶ τὸ δ., καὶ τὸ 1. κάθε συγκεκριμένον,
καὶ κάθε ἀσιθμός, ὡς μία λέξις πληρώ-
νουνται) Μαρίαν Κ. Μ. (ἡ αἴτησίς
σου δεκτή) Πληγωμένην Τρόγονα
(καλῶς νὰ ἔλθῃς λοιπόν!) Πεσμαι-
κάρην (ἡ ζωγραφιὰ σου ἔφθασε μετὰ
τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων.
πολὺ κα. ἡ σοῦ ἐσταμέωσα [δ[Ε]])
Μικρὸν Ποιητὴν (θὰ δημοσιεύσω
προσεχῶς) Σιφρὴν (ἔαῦα (ἔλαβα,
εὐχαριστῶ, ἐστειλα.) Μαϊουδίσαν,
Ἄρατον κτλ. κτλ.

Ἐπιστόλγον, Τριανταφυλλένιο
Μπουκετάκι, Τσομπανόπουλο,
Ἐσμεράλδαν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
4 Ἰουνίου, θὰ παντήσω καὶ τὸ προ-
σεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρεσῆς 3 Αὐγούστου**

332. Λεξίγριφος

Τρανῆς θεᾶς τὰ πόδια
Μ' ἄνθη πολλὰ στολίζω
Κι' ἀμέσως μιὰν ἀρχαία
Βασίλισσα ἐμφανίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαμψαμψίκου

333 Συλλαβόγριφος

Γράμματα τρία ἀνταλλαθέσῃς
—Ἕνα φωνῆεν, σύμφωνα δύο,—
Κάποιο λουλούδι θ' ἀπολέσῃς
Εὔσομο, κίτρινο καὶ κοινό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκυπέτηβ

334. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι κράτος τῆς Εὐρώπης.
Κόψε μου λαιμό, οὐρά
Καὶ ανέβασε τὸν τόφο...
Εὐθὺς τότε θὰ σοῦ γνέψω
Σιμὰ νᾶρθῃς τί χαρά!—
Ἤ, ἂν θές, κι' ἐγὼ σιμώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ

335 Ἀναγραμματισμός

Εἶμ' ἕνα σύμβολο ἱερὸ
Ὡς ἔχω ἂν μιφήσῃς,
Καὶ ὁπαδὸς ἑνὸς θεοῦ,
Ἂν μιναγραμματίσῃς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὕπνο Συνεφάκι

336. Ψαρόκόκκαλον

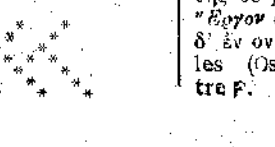

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε
νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν:
μυθικὸς ἀοιδός, ἀρχαῖος βασι-
λεύς, νύμφη τῶν ὑδάτων, νῆσος
τοῦ Ἰονίου, ὄρος τῆς Βαλκανι-
κῆς, μυθικὸς βασιλεύς, πέρσης
στρατηγὸς καὶ ρωμαῖος Αὐτο-
κράτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου

337. Μαγικὴ Εἰκόνα ἄνευ εἰκόνος

— Μαρίκα, σιωπή! Ἄκουε τὸ
θεῖο ποὺ μιλεῖ γιὰ τὸν ἀστερι-
σμό.

— Γιὰ ποιὸν ἀστερισμὸ λέτε,
θεῖε;

— Μὰ σοῦ τὸν εἶπε ἡ ἀδελφή
σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρισμένου Κύματος

338. Ἀκροστιχίς.

Τάχρικα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον
βασιλέα:

1, Μέγα Εὐρωπαϊκὸν Κράτος, 2, Εὔοσμον ἄνθος· 3, Τρόφιμον γαλακτερόν· 4, Πόλις τῆς Ἠπείρου· 5, Ἀττικὸς Συγγραφεύς· 6, Τόπος νοσηρός. 7, Ἱερὸν ἔνδυμα· 8, Σύγχρονος Ἕλλην συγγραφεύς 9, Ὀφάντιον σῶμα· 10, Ἑρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαυροθαλασσίτη

339 Φενιεντόλυπον

ζσ - μ - μ - ν - φς - τ ρφλλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Χ. Τεζοπούλου

340. Γρῖφος

ἤρξε
Ο
Κράτης

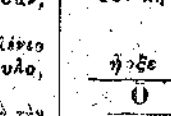

τρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξ Φουστανέλλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

341 Epigraphe

E A R E R E B N R
I P I S U N E O P
R A V A E N D N P
T L K E H O S E A

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς κάμαν Σίλβα

342. Charade

Saisant par mon entier,
J'approuve par mon premier.
Et j' éclaire par mon dernier.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπαναστ. Αἰκαίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 5

69. Ἀργοστόλιον ("Αργος, τό, Λυών).—70. Βοῦς οὖς.—71. Κρόνος κρίνος.—72. Ὀλίθος ἡ λήθη. 73. Γ Α Μ Ο Σ 74-78. Διὰ τοῦ

Α Π Ι Σ	Ρ: κάπρος, ***Ρῆσος, χῶρος, Πύρ-***
Μ Ι Α	***γος, λάρος*** —79
Ο Σ	—81. 1, Τῷ δυ-
Σ	στυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. 2, Ἑαυ-

τοῦ κήδεται ὁ πρόνοῶν ἀδελφοῦ. 3, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα.—82. ΟΡΑΤΙΟΣ ("Ορεινόκος, Ρόδον, Ἀστήρ, Τάνταλος, Ἰθάκη, Ὄρνις, Σίδηρος.) -83. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν. -84. "Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος ἐφ γόνου, δ' ἐν ον. εἶδος.—85. Aux épaules (Osez Paul), — 86. La lettre F.